

Ica GAFTONE

Prea
devreme
să renunț

Colecția
POESIS

Create

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GAFTONE, ICA

Prea devreme să renunț / Ica Gaftone. - Baia

Mare : Ecreator, 2023

ISBN 978-630-6558-08-7

821.135

Tehnoredactare: Adalbert Solticzki.

Coperta este făcută după o idee a autoarei.

Ilustrații: Carmen Mihaela Coca.

eCreator

Editura ECREATOR

SEDIU, Maramureș, Baia Mare, Str. Transilvaniei bl. 14 ap.
20, cod 430251

PUNCT DE LUCRU: Maramureș, Baia Mare, Str. Gh. Șincai,
bl 31, sc B, ap 15, cod 430311

**Editura ECREATOR este înscrisă în: - Registrul
Internațional al Editurilor (The Global Register of
Publishers)**

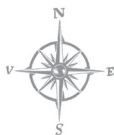
- **Catalogul Editurilor din România (CERom)**
- **Catalogul resurselor cu acces deschis (ROAD)**

rosiiianu@yahoo.com

tel./fax +40 262 225 251

0723 245 297

ICA GAFTONE

**PREA DEVREME
SĂ RENUNȚ**

Baia Mare, 2023

Colecția
POESIS

Editura
ECREATOR

Radiografii de suflet

„Dimineată... / De viață, / De idei, / De ieșire din ceață, / De tot ce vrei // Început de zi / Când poți ce vrei să fii, / Tot ce nu ai fost ieri / Orice lumii să-i ceri” pare a fi refrenul sufletului Icăi Gaftone, un refren permanent, reliefat și în al doilea volum de versuri (ambele apărute la Editura eCreator, din Baia Mare), „Prea devreme să renunț” (Colecția Poesis, 2023).

Dimineța e mereu un început pentru care ar trebui să mulțumim permanent Bunului Dumnezeu, pentru că cel mai frumos dar pe care l-am primit la naștere este însăși viața.

Desigur aceasta e un lung șir de bucurii și tristeți, de împliniri, neîmpliniri, de multe ori dovedindu-se a fi „improprie visului și poeziei” (Ioan Romeo Roșiiianu).

După cum spune și în titlu, autoarea își devoalează adevărata identitate sufletească, fiind o luptătoare aprigă, o perseverentă, dornică să strige lumii întregi ceea ce se află în sufletul ei: mulțumiri, nemulțumiri, tristeți, bucurii, răzvrătiri și revolte („Sunt ca oricine, doar un om / Cu bucurii, tristeți și suferinți, / Pe-aceiași pernă ca oricare eu adorm / Seara, rugându-mă la-aceiași sfinți // Cu-aceleașă idealuri și dorinți, / Cu gândurile-mi, uneori cumiști, / Descoperind în timp acelașă univers, / Mai scriu din când în când câte un vers / Ce reprezintă cât și cum

gândesc, / Câteodată complicat și alteori firesc” – Cine sunt eu?).

După cum însăși recunoaște, este un om simplu, dar iubitor de dreptate, adevăr, frumos și suflet: „În fine sunt doar un simplu om / Mai complicat puțin decât un pom / Care nu totdeauna roade naște, / Sunt prietenul ce la nevoie se cunoaște...”

Pornită pe drumul sinuos al scriiturii (dar cu multă încredere în forțele proprii) își exprimă sentimentele simplu, firesc, mulțumind celui care i-a dat forță să răzbată (criticul, poetul, editorul, Ioan Romeo Roșiiianu, directorul Editurii eCreator), printr-o confesiune drăgălașă: „A scos anul trecut de la tipografie / Volumul poeziei de debut / De la ECREATOR, se știe, / Dar nu se mulțumește, vrea mai mult... // Și cum e încăpățânată, nu se lasă, / Chiar de e cu efect întârziat, / Va publica în viitor la aceeași cărții casă / Și alte volume, nu de poezii neapărat...” (O știți pe Ica?).

Modalitatea de a-și pune sufletul în palma cititorului este cât se poate de... zâmbitoare: „O știți cu toții pe Ica Gaftone / Ce la a doua tinerețe vrea a fi vedetă, / I-a cășunat să se facă poetă, / Nu știu de ce... poate că vremea a sosit // O blondă undercover, monument de inocență, / Din oameni simpli zămislită, / Inofensivă, doar în aparență, / Căci are dinți și limbă ascuțită / ... / De douăzeci de ani dospește / Idei ce nu le-a pus pe coală, / Acum abia drmul și-l croiește, / Chiar de n-a fost de mult la școală...” (O știți pe Ica?).

Așa că prin sufletul ei se perindă tot felul de trăiri și sentimente (exprimate în versuri simple, din înțelepciunea populară, cu iz arhaic și regional – mai

ales fonetic -, cu predilecția înspre forma inversă a viitorului popular, aforisme celebre, proverbe, zicători, specifice zonei natale) legate de universul uman.

Evocă cu nostalgia adultului locurile copilăriei, ale satului natal, jocurile specifice „inimii tuturor vârstelor” (Lucian Blaga), dar mai ales pe oamenii dragi („Zbor cu gândul, cu inima zbor / Spre locuri, oameni, de care mi-e dor, / Aș vrea distanța să scurtez, / Cu mare drag să mi-i îmbrățișez, // Unii-s în țară, alții, mai departe, / Alții plecați în locuri unde nu se poate / Ajunge decât doar prin gând, / Că prea devreme plecat-au de pe pământ...” - Din dor și din speranța de mai bine), dintre care se detașează figura iubitoare a celei fără egal, „Măicuța”: „De când aicea pe pământ / Măicuța n-o mai am, / O rog pe-a Domnului din cerul sfânt, / Astăzi în al hram...”

Rugăciunea face parte din sufletul său, fiind o păstrătoare a colțului de cer primit, așa cum și tradițiile și obiceiurile de la marile sărbători creștine sunt la loc de cinste în inima sa.

Un loc aparte îl ocupă Limba Română: „La mulți ani, a noastră limbă! / Frumoasă și curată să trăiești, / N-aș vrea să văd cum unii te strâmbă / Când înzestrată și-atât de nobilă ne ești, // Ca moștenire din străbuni lăsată, / Ni-e datoria să te ducem mai departe” (De Ziua Limbii Române).

Evident, moștenirea e grea, dar apasă pe toți românii, mai ales pe cei care se străduiesc să scrie pentru încântarea sufletului... A scrie nu e ușor, e o misiune grea, dar nu imposibilă... Pentru a ajunge la

sufletul celuilalt trebuie să muști din carnea Cuvântului, cu multă dragoste și dăruire.

Iubirea („Ce e iubirea? – Nu știu, Nu măntreba / Căci pentru fiecare-i altceva... / Aș zice eu, un sentiment profund / Ce inimile le inundă”) de tot și de toate ale frumosului este radiografiată succint, într-un fir epic (într-o oarecare elipsă a liricului) al succesiunii anotimpurilor, încercărilor cotidiene și sociale la care e supus omul (pe acestea din urmă... înfierându-le cu răzvrătire firească), dar și nedreptăților specific omenești: „O fire mai rebelă sunt, / Mai singuratică, ar zice unii, / Urmez principii de demult, / Nu sunt prietena minciunii, // Prefer în față să îți spun / Ce am de zis, nu pe la spate, / Și dacă și tu ești om bun, / Te voi trata ca pe un frate...” – Asta sunt).

De o sinceritate debordantă, Ica Gaftone este ancorată unui țel, într-un „Prea devreme să renunț”, care prin perseverență și multă muncă de calitate poate da roadele scontate.

Prof. (Drd.) Petronela Apopei

Ce-i o floare?

O rază de soare,
Un dar de sărbătoare,
Alături de-o scrisoare,
De sentimente-nălțătoare,
De bucurii generatoare,
Despre iubire vorbitoare,
În orice casă domnitoare,
Marilor dragosti e premergătoare,
O poți purta în păr, la piept, sau cingătoare,
Mereu dă un plus de valoare,
E-a roadelor vestitoare
Și a naturii dirijoare...

Salcia plângătoare

O salcie plângătoare,
Bătută de vânt și ploi,
A-nceput să înverzească,
Primăvara e în toi...

Vântul bate lin, ușor,
Căci în sat e primăvera,
Imașul a înflorit,
Apa curge lin, domoală...

Ce frumos e-acum imașul!
Mâțișori, flori și urzici,
Cântece de păsărele...
Toate le avem aici...

Sălăuța printre maluri,
Cu apa-i lină, curgătoare,
Cea în care toți copiii
Vara-și caută răcoare...

Multe sălcii mari, frumoase,
Aplecate, plângătoare,
Le rotește apa-n valuri,
De plouă, și vine mare...

Vin pescari să pescuiască
Tocma-n capul podului,
Sport ce e distracția
Și-atracția omului

Din Salva chiar și străinii
Se proptesc și ziua toată
Așintesc un băț și-o plută
Printre sălcii și arini,

Toate-s bune și frumoase,
Afară s-a încălzit,
Iar salcia plângătoare
Bucuroasă-i ca-nflorit

Carmen Mihaela Coca – “Alb”

Unii și alții

Unii oameni sunt senini,
Sunt precum un soare
Cu razele în priviri,
Inimii încălzitoare

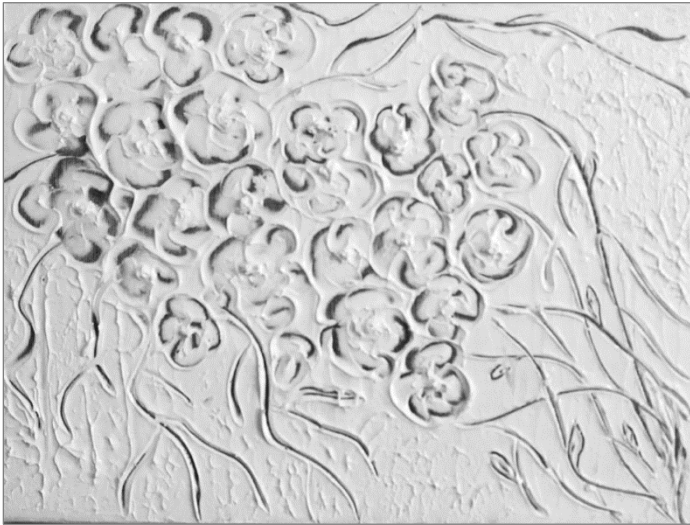
Alții în schimb, ăștia-s mai mulți...
Nu vrei să-i vezi, nici să-i ascuți...
Ce doar la rău te-ar îndruma
Și-n fața ta mereu s-ar îndesa...

Pe primii îi iubesc, deși sunt rari,
Poate nu-s nałți, dar au suflete mari,
Capabili sunt să te ridice,
Nu și-ar lăsa nicicând prietenii să pice

Nici in depresie, nici sărăcie,
Asemenea prieteni îmi plac mie,
Nu-s egoiști, nici aroganți
Și nici nu-i umilesc pe cei fără un sfanț,

Dar greu sunt de găsit, că lumea-i rea,
Toți vor să tragă spuza, dar doar pe pita sa...
De alții nu-i interesează și nu vor
Nici să-i ajute, nici să-i vadă-n calea lor...

Dar ducă-se-nvârtindu-se, eu nu-i opresc,
Căci eu rămân cu cei pe care îi iubesc,
Și lumea mea mai bună-ar fi atunci,
Chiar dacă mai mică, dar cu suflete curate ca de
prunci...

Carmen Mihaela Coca – “Zăpadă”

Nelămurire

Ce-i mai bine ca să fie
Frunză-n vânt sau trunchiul gol,
Sau un amărât de om

Ce nu mai întinerește,
Și frunza nu-i mai înverzește,
Nici cât pământul nu trăiește?

Dar cât ar fi de amărât,
Dă sens nemuritorului pământ
Și nu se lasă dus de vânt,

Stă-n bătaia ploilor,
A toamnelor și iernilor,
Înalță ode primăverilor...

Ce-n suflet mereu le păstrează
Și dimineața și-n amiază,
Chiar și când viața-l înserează...

La tâmpile are ghiocei,
În suflet este pur ca ei,
Adună-n buchețele anii grei

Ploaia

Ploaia a curs în neștire din cerul
Cel supărat pe lume pentru-ale sale păcate,

Și ca un plânset de copil pe-obrazul
Pământului a curs și le-a spălat,

De-ar ști omenirea cât datorează
Și ploii și vântului ce au scuturat

Toți pomii de ieri până azi
De frunzele moarte și i-a îmbrăcat

În haină curată ce-așteaptă
Ale primăverii mari sărbători
Când toate la viață se deșteaptă
Pământu-i întreg plin de flori

Sper

Să-mi aducă bucurie
A florilor mireasmă vie
Și zbor sublim de fluturași,
Albine și miei pe imaș...

Pădurea-nverzită, cu susur de izvoare,
Natura s-o privesc când soarele răsare,
Stoluri de păsărele ce se întorc la noi
Din alte țări mai calde și apoi

Cu al lor tril ne vor încânta,
Și pân' la toamnă puii și-or învăța
Să zboare spre înaltul cer,
Vor dezlega al său mister...

La fel și eu misterele încerc a dezlega,
Și rosturile lumii a-nvăța,
Dar până să dezleg al ei mister
Mă bucur de tot ce-i frumos și sper...

Te-am așteptat

De cand m-am născut
Te caut
În zori de zi
Sau în amiezi
Și chiar pe înserat,
Dar vezi...
Nu te găesc,
Însă nu mă neliniștesc
Și în continuare sper
Că o să vii cândva
Și-atunci eu o să-ți cer
Tot ce nu mi-ai dat
Când trebuia,
Te pun la decontat
Și îți voi cere socoteală
Pentru nesocoteală
Și evident
E-un lucru cert
Cand vei veni o să te cert
Pentru timpul când
Am plâns și am oftat
Și să știi, fericire,
Proasto,
Că te-am așteptat!

O bucurie

O bucurie șterge și alungă
O mie de tristeți
Și-n însorite dimineți
Încearcă să-ți ajungă
Până la bătrâneți...

O vei purta în suflet,
Mereu te-i întreba
Spre viitor când mergi
Și-n continuare vei spera

Că o să vină iară
Ierni să transforme-n primăvară,
S-alunge-n dimineți
Alte o mie de tristeți

Timpul a sosit

E primăvară iar
Și nu-n zadar
Natura iar și iară
Ne scoate afară,
Ne amăgește
Cu mici bucurii
Și nici nu știi
Nici când, nici cum
Ce repede va trece
Și nici unde s-a dus
Acum îți bate soare-n geam,
Acum zbura-va spre apus,
Ne-om bucura și-o să ne pară rău,
De nu trăim cum trebuie
Să adunăm în suflete
Roade frumoase,
Amintiri ce-or fi mereu
Balsam pentru timpul greu

Vara în sătucul meu

Abia aștept să vină vara
Când cu căldura-i cea plăcută
Grădinile-nfloresc, rodesc, în toată țara,
Pe dealuri și câmpii verdeață multă

Cântec de păsărele
Prin toți copacii verzi,
Oameni ieșiți la muncă
Pe câmpuri, prin livezi...

Copiii ieșiți la scaldă
Când e căldură mare
La Săluța noastră
Cea frumos curgătoare

Cutreierând pădurea
În sus și-n jos de mergi,
Găsești bureți albi, galbeni,
Gustoasele ciuperci

Pe șesuri, holde-n pârgă,
Care-s de secerat...
Ce pâini vor fi pe mese,
Dar după treierat...

Frumos e satul nostru,
Niciunul nu-i ca el,
Iar cei plecați departe
Îl poartă-n sufleteț...

Ca Salva nu-i în lume
Comună mai frumoasă,
Cu oameni buni și harnici
Și răstigniri l-aproape fiecare casă...

Dă, Doamne-n lume pace
Și-n țară bine să ne fie,
Să redevină iar bogată,
Frumoasa noastră Românie!

Carmen Mihaela Coca – “Haos”

Duminică de-ar fi

De-ar fi duminică în fiecare zi
Sau sărbători... ce bine-ar fi!
Poate mai mult ne-am prețui,
Și unii altora mult mai apropiați am fi,

Cadouri mult mai des ne-am dărui
Și gesturi mici ce-aduc mari bucurii
Am face, dușmănoși n-am fi,
Și lumea-n jurul nostru-ar înflori...

În loc de garduri-nalte poduri de-am construi,
Sau mese-ntinse celor nevoiași,
Corupția și sărăcia n-ar mai fi,
Și toți am fi egali, mereu frunțași...

Toți ne dorim o lume altfel, dar nu facem nimic...
Doar fiecare pentru el și-atât...
Unul se bucură că altu-i mai sărac sau mic,
În loc să îl ajute... ce lucru urât!

Deci să ne comportăm cu toții ca și când
Duminică ar fi în fiecare zi,
Iar dragostea de-aproapele-n nevoi
S-avem în faptă, nu numai în gând,
Făuritorii unei lumi mai bune-atunci cu toții-am fi!

Dragoste de Dragobete

O sărbătoare a iubirii e
Din moși-strămoși se știe
Al nostru Dragobete
În fiecare an îl așteptăm să vie...

Și e atât de bine
Când dragostea revine,
E dulce și amar,
Și fericire, și calvar...

Când vine la oricine
Din nopți el face zile,
Și din furtuni face senin,
Din uragane... vânticel zefir

Din boală face sănătate,
Și din nimic face de toate,
Parcă renaști pentru eternitate,
Iubire-i veșnică, fără de moarte,

Și tinerețe fără bătrânețe
Și mângâiere cu tandrețe
Întregii lumi ea dă binețe,
Neștiutorilor le dă multe povețe

Ea (dragostea) din urât, face iubit,
Cel mai frumos de pe pământ,
Pe oarecare-l face special,
Purtându-l pe al vieții val
În zbor și-n amonte și-aval

Mărțișor

Odor
În pridvor,
Drept mărțișor,
A răsărit un ghiocel

Primăvara
Veni iară
Mai pe seară
Să mi-l aducă pe el

Dimineață...
Dor de viață
Și multă speranță,
Necazuri defel

Un cer fără nori,
Doar stele și sori,
Și în lume dor
Renăscând din el

Vremuri

Afară iar a fulguit,
Iarna nu se lasă dusă,
În sobă foc a trebuit,
Pe seară masa-i pusă,

La gura sobei noi, cu toți,
Spunem povești cu zâne
Și-n mintea noastră ne-ntrebăm
Oare ce-o mai fi mâine?

Căci vremuri grele am ajuns,
Cum ne ziceau bunicii noștri
Care prin două războaie-au pătruns
Și-n apărarea țării fost-au oștii

La graniți rușii-au început
Pe-al doilea an, bătați cu avioane,
Și la vecinii noștri cei de peste Prut,
Și la cei din Ucraina, Doamne,

Nu ne lăsa să suferim și noi
Precum unii din neamurile noastre,
Acele vremuri triste de război
Și să ne meargă tinerii la oaste

Adu-ne pace-n lume tuturor,
Nu lăsa jalea și suferința,
Acoperă cu mila ta-al nostru popor
Și ne redă credința!

Că sus în cer avem un Dumnezeu,
Și El ne ocrotește
De tot ce-ar fi în lume rău
Întotdeauna ne păzește...

Carmen Mihaela Coca – “Pădure”

Sens unic

Pe un drum cu unic sens
Mergem cu toții, n-avem de-ales,
Care unde ne-o duce nu știu a vă spune,
Că tuturor intențiile ne sunt bune

Și nu știu cum se face, zău,
Când vrei mai mult a face-un bine iese rău,
De parcă un acar schimbă macazul,
Tu crezi că faci un bine, dar necazul

Îți iese-n cale... bată-l vina!
Cum din noapte la zi iese lumina,
S-avem cu noi câte-o sursă de lumină
Și să ne facem viața din grea, senină...

Nici soarele în miez de zi nu poate
Să lumineze precum o lumânare-n noapte,
Deci tu, prietene, poți face rai
Chiar de puține-n viață ai!

Doamne, fă pace în lume!

Războiul nu are nicio justificare,
E doar durere, morți și jale,
Putin zice că luptă pentru pace...
Nebunule, nu-așa se face!

Respectul îl câștigi, nu îl impui,
Nu-i obligația orișicui,
Nu tot ce mișcă ți se-nchină,
Că nu ești Dumnezeu, ci o jivină

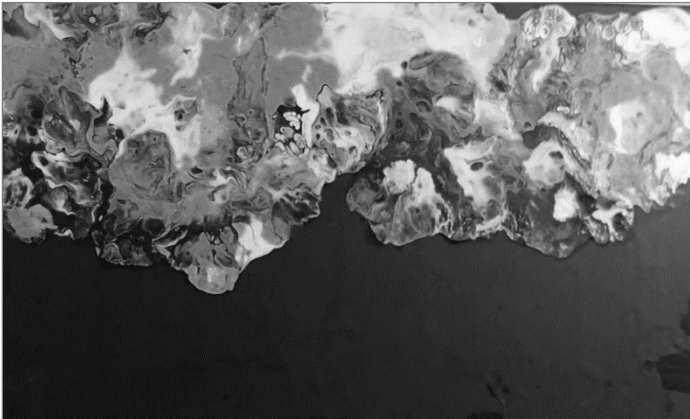
Fără creier și fără minte,
De inimă... nu am cuvinte!
Și-o piatră-n loc, de ai avea,
La-atâta suferință, tot ai simți ceva...

Mă rog să te oprească Cel de Sus,
Lasă tu omenirea așa cum El a pus,
Lasă-i Lui hotărârea de moarte sau viață
A lumii, că omenirea nu-i o piață...

Să cumperi tu pe cine vrei,
Pe trei parale și doi lei,
Nicio țară nu-i de vânzare,
S-o cumperi cu cinci lei, sau trei parale...

Și de nu vrea, s-o bombardezi,
Dar pe ce lume te trezești,
Să faci ce vrei și când ți se năzare,
Mai mare decât Dumnezeu te crezi tu, oare?

Doamne, oprește-l și nu mai lăsa,
Oameni nevinovați nu mai lua,
Poate că mulți dintre noi suntem uneori răi,
Dar toți suntem copiii tăi,
Ne iartă, Doamne, și fă bine,
Oprește războiul și fă pace-n lume!

Carmen Mihaela Coca – “Nor”

Ce-i fericirea?

Starea de bine, liniște și pace,
Când faci mereu doar ce îți place,
De nu s-ar mai sfârși vreodată,
E-o stare binecuvântată...

Nu știți vreun negustor, într-adevăr
Care să vândă fericire?
Doar un gram pe zi aș vrea să cumpăr,
Dacă-l găsiți, să-mi dați de știre!

Mai mult nici nu am nevoie
Suferința să mi-o dregă...
Un minut de fericire
Să-mi ajungă viața-ntregă!

Asta sunt

O fire mai rebelă sunt,
Mai singuratică, ar zice unii,
Urmez principii de demult,
Nu sunt prietena minciunii,

Prefer în fața să îți spun
Ce am de zis, nu pe la spate,
Și dacă și tu ești om bun,
Te voi trata ca pe un frate...

Nu-mi plac acei ce cârcotesc
La colțuri sau în fața porții,
Și ultimele știri își șușotesc...
Cine se-nsoară sau mărită, cine-s morții...

Din cap în tălpi te prețuiesc
Și îți arunca priviri indiscrete,
Și despre tine clevetesc,
Punându-ți chiar și etichete...

Nu mi-a plăcut nicicând să stau
Cu ei la porți, și să bârfesc,
Și satisfacție nu le dau...
De-aceea nu prea mă iubesc,
Ba, dimpotrivă, mă urăsc...

Ce zice lumea-n general nu mă interesează,
Le-aș zice io câteva mai literar...
De treaba lor să-și vază!

De nu le-o conveni la unii
Le zic doar: asta sunt eu!
Nu am crezut nicidecând în gura lumii,
Ci doar în mine și în Dumnezeu...

Carmen Mihaela Coca – “Emoții”

Mi-e trist

Mi-e trist în suflet, dar totuși bine
De când nu mai ești lângă mine,
Mă simt total eliberată
De o relație ce mă ținea încătușată

În ciuda faptului că îmi e trist,
Sunt totuși fericită și exist
Și un nou început aștept
Să reînceapă-a bate cu simțire inima din piept

Precum aștepti să vină primăvara
După o lungă iarnă grea,
Așa și eu aștept iubirea
Să-mbogățească viața mea

Nu cea trupească, pe ea nu o mai vreau de mult,
Doar fericirea sufletească care înalță spiritul într-un
tumult
De sentimente neștiute sau netrăite încă
Ce împlinește-orice ființă și nu o lasă să se frângă

Când se lasă seara

Când se lasă seara peste lume, și la geam
Doar luminile stradale și steluțele răsar,
Gândurile dau năvală și în suflet iarăși am
Amintiri și sentimente îmi revin și iar tresar

La un zgomot mai puternic, parcă-n geam lovește-un
ram,
Trag perdeaua la o parte... e doar vântul,
Liniștea mi-o zdruncinase și îmi pare că nu am
Lângă sufletu-mi... pereche cu care să-mi împart
timpul,

Bucuria sau durerea cu cine să-mpărtășesc?
Că mai am încă iubire și n-am cui să dăruiesc
Un zâmbet, o-mbrățișare, sau un „bună dimineața!”
Și parcă singurătatea îmi înnegurează viața

Unde îmi ești fericire, tristețea să mi-o alungi
Și ce oare te reține, de la mine nu ajungi?
Te aștept de-o viață-ntreagă, acum parcă-am obosit...
Ți-am cântat, ți-am scris poeme, și tu tot nu ai venit,

Dar nu mi-am pierdut speranța, te aștept neîncetat
Tot aici la mine-n suflet ai un loc neocupat...
Nu e ocupat de nimeni și nimic nu va putea
Să mi te înlocuiască, doar tu și iubirea ta...

Ghiocelul

Iarna este pe sfârșite,
Dar afară încă-i ger,
Florile nu-s pregătite
Să zărească-albastrul cer

Încă e multă zăpadă...
Totuși văd un ghiocel
Cum lumina vrea să vadă...
Curios din fire... el

La mine în grădiniță
Îl văzui cum încerca
Să străpungă-un strat de gheață,
Zăpada a-ndepărta

Să zâmbească și el lumii
Și celor ce l-au privit,
Anunțând în gura mare:
„Primăvaraaa a veniiit!”

Gând de seară

Ce bucurie, vine seara!
Și toată lumea se adună-n case,
Iar lucrurile pe care nu le terminară
Se vor continua pe mâine iară

Se așterne liniștea pe-afară,
Și gălăgia se cam terminase,
Pe cer... doar stelele frumoase
Ce-s adunate-n două cară
Și alte multe răspândite în Calea Lactee,
Formând toate... cerească epopee

Regina Lună... de la est spre vest,
De norii nu-i acoperă misterul,
Conduce tacticoasă ministerul
Spectacolului cel nocturn, celest

Și toată noaptea pân la ziuă
Când marele luceafăr pe cer iese,
Colindă pe la geamuri, vise țese
Pân' pițigoiul bate „apa-n piuă”

Iar îngerii cu câte șase aripi
Le bat deolaltă, spre a ne trezi,
După ce câte doi, întreaga noapte
Pe fiecare om ei i-au păzit

Speranțe

Sperăm să nu mai plângă cerul
De neputința noastră,
Să dezlegăm misterul
Ce se întâmplă-n lumea noastră,
Și consecinței ei nefastă

Și doar cu raze de lumină
Ne-ntrepătrundă existența
Când Demiurgului ce se înclină
Să-și facă simțită prezența

El pacea să ne-o dăruiască
Și bucuria de a ne găsi calea,
Iar fericirea zilnică să își găsească
Motive de a ne scruta zarea

Ce-i poetul?

Poetul e o lentilă fermecată
Care transformă iadu-n Paradis,
Și-ntreaga lume pare mai curată,
Prin ochii lui de o privești ca-n vis

E uneori acel abil magician
Ce din sărac te face om bogat,
Deșertul transformându-l într-un rodnic lan,
Oceanul transformându-l în arid deșert

E ca un pictor deseori poetul
Ce urcă-n zbor mai sus de nori,
Cu acuarela sufletului compunând sonetul,
Pastelurile și-mpletind cu iz de flori

Poetul uneori e Dumnezeu
Ce lumea o creează, făcându-i un portret,
Ce urcă uneori pe un soclu ca un zeu
Dând viață... nimic nu ține secret

Din tot ce-i omenesc căci el
Își duce crucea ca oricare
Și nu dă înapoi la orice greu defel,
Dar toate le simte mai tare

Dorința de nemurire

As vrea să zbor și să reasc, pe motive etice,
Precum Phoenix din cenușa vieții mele patetice,
Să mă alătur lui Dedal și Icar
Și înșeuându-l chiar pe Pegas ajung la Marele Car
Și pe Calea Lactee plimbându-mă agale
Spre nemurirea vieții... unde? Punandu-i întrebare
Însuși marelui Zeus ce plictisit visa
La o frumoasă muritoare, s-o facă aleasa sa

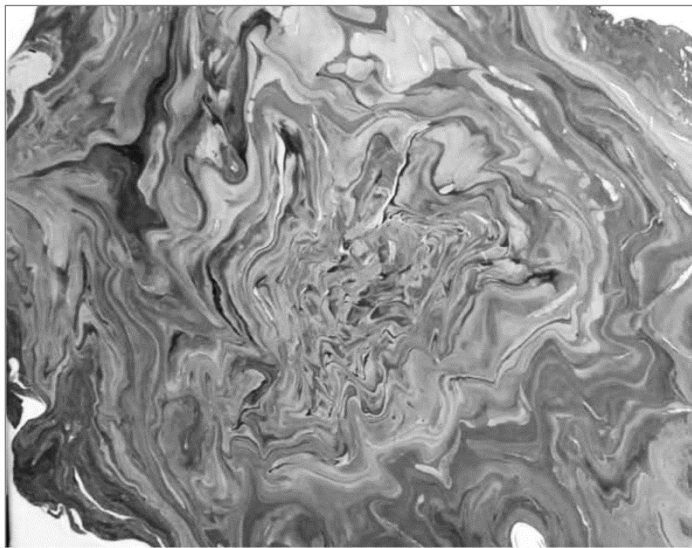
Distras din contemplare, răspunsul mi-a răstit:
„Nu știu, să mi te duci de unde ai venit,
S-a micșorat Olimpul, nu mai e loc și pentru de-alde
voi,
Găsiți-vă un alt loc unde să nu fim noi!
Venit-au mulți să ceară, cu un purcoi de bani,
Un loc spre nemurire, sau vreo trei mii de ani,
Pe toți trimis i-am acasă înapoi,
Mai vreți să luați și-aici totul doar pentru voi?
Nu vi-i destulă Terra că o ați sufocat?
Rămas-ați doar voi cu punga plină, de ceilalți ați
scăpat
Cu boli imaginare, ați inventat motiv
De cei fără venituri scăparați prin Covid,

Și cum vă plictisiți, puserăți de-un război,
Intenția-i doar una, să rămâneți doar voi!”

Și astfel îi trimise pe ăia plini de bani...
De ce să îi primească pe niște bieți sărmani?

Dezamăgită, mă întorsei la noi,
Am convenit cu Zeus să trăiesc printre voi,
Înainte de plecare, îmi dete doar un sfat:
„Trăiește, dragă, clipa, cu tot ce-ți este dat!
În anii ce-or să vină, nu te uita în urmă,
Intens trăiește viața, toate or să-ți ajungă!”

Decis-am să-l ascult, căci doar e șeful mare,
Și să-i dau inimii ce-mi cere, fără vreo cumpătare,
Ca la final de viață (peste vreo cinzeci de ani) să nu
îmi pară rău,
C-aș fi trăit degeaba, neascultând de Dumnezeu...

Carmen Mihaela Coca – “Pământ”

Noapte de august

Pe câmp grâul e copt, de poți să-l treieri,
La geamul meu, concert de greieri,
Noapte de august fără lună și nici stele,
În casă doar eu... cu gândurile mele

Nu pot dormi deloc, trează mă țin
Gândul la tine și cum va fi ziua de mâine,
Ziua-i caniculă și noaptea e rece
Și tare greu timpul îmi trece

Nu știu, de-o fi bună sau de-o fi rea,
Însă eu tot voi încerca s-o fac așa precum voi vrea
Și-l voi ruga pe Dumnezeu să mă ajute cum face
mereu...
El niciodată nu m-a părăsit
Când toți și toate m-au dezamăgit,
Alătura mi-a stat atât la bine cât și la greu

Raze

De lună,
De stele
Din gândurile mele,

Din simțăminte
Unele sfinte,
De dinainte
De-a deveni cuvinte

Din doruri,
Fioruri
Către odoruri

Oracol,
Miracol,
Al vieții spectacol

Sub stele,
Sub lună
Ce raze și adună
Pentru-o lume mai bună

Alianță

Un oxid de fier... agale
Și unul de magneziu,
Stăteau alene la taclale,
Măi, zău zic... că nu știu

Cum facem ca imunitatea
Să o menținem cât mai sus
Până când pandemia
La naiba s-o fi dus

Să facem, bre, o alianță...
Și știi o chestie?
Să o luăm cu noi
Chiar și pe vitamina C

Și împreună toate
Musai să rezolvăm
Și pe micuțul virusache
De-aici să-l izgonim

Da' ducă-se în China,
De unde a venit,
Că pe-aici, pe la noi,
Nimeni nu l-a poftit

Sărută-mi

Sărută-mi fruntea ce uneori ajunge pân' la cer,
Cu gândul care vrea a dezlega orice mister
Ce face slalom printre galaxii, în univers,
De fiecare dată se întoarce îndărăt în vers

Sărută-mi ochii amândoi
Ce mi te-au așteptat prin vânt și ploi
La poarta sufletului însetat
Atât în zori de zi, cât și pe-nserat

Sărută-mi tâmplele, cea dreaptă și cea stângă,
Care nu lasă gândurile să se frângă
Și-așteaptă zilnic cu nesat
S-o mângâie melodiosu-ți glas

Sărută-mi buzele, gropița din bărbie
Care când ai plecat nu vrea să știe,
Doar când vei reveni și-o să rămâi mereu
Perechea sufletului meu...

Dragă doamnă toamnă...

Cu-ale tale coșuri pline
Draga toamnă iute vine,
Zâna bună și cea rea
Sunt cu ochii după ea

Doar un spiriduș mai mic
Stă cu ochii în nimic
Și întrebă cu mirare
Unde este vara oare?

A plecat în țări străine,
Pân' la anul nu mai vine,
Acum să ne bucurăm
De toamna ce o avem

Cu tandrețuri foarte fine
Ca o doamnă, dar cam rece,
Uite-o c-a sosit și vine!
Oooo, ce bine vom petrece!

Strângând de pe câmp recolta,
Serile doar privind bolta,
Culegând struguri din vie
Și-apoi bând o razachie...

Tristețe de toamnă

Am să sting lumina
Și-am să trag oblonul,
Să ascult cum cântă
Trist un greieraș

Nu știu a cui e vina,
Dar bandeneonul
Iar la geam îngâna
Nesfârșitu-i vals

Mi-amintesc de mine,
Cea de altădată,
Cu vise mărețe, idealuri multe,
Preafrumoasă fată ....

Ăsta-i mersul vieții,
Se voaleaza forma,
Și într-un târziu
Ne vom pierde urma
Într-un veșnic dans

Chemarea străbunilor

Orișunde te-ai afla
Obosit, prea-ngândurat,
Însetat sau poate-nfometat,
Cu sufletul de dor împovărat,

Nu poate fi loc mai liniștitor
Și a toate tămăduitor
Precum căsuța părintească
Ceea din sat sau de pe coastă,
În satul tău cel de la munte,
Plin de-amintiri și doruri multe

Și oricând ai venit sau ai plecat
Ea mereu te-a așteptat,
În poartă... ai tăi părinți
Plini de dor și suferinți,
În ochi cu lacrimi fierbinți

Suflet de poet

Nu condamnați un suflet de poet
Ce vrea a scrie-o poezie magistrală,
El este-n lumea artei un valet,
Iar scena vietii e una teatrală

Nu aruncați cu pietre-n solul fericirii,
Doar suflete și frunți el vrea a descreeți,
De sub povara grea a anonimității și uitării
Cu multe frământări se chinuie-a ieși

Efectul muncii lui e neștiut
Precum al unui Cupidon ce nu trage cu arcul,
Aruncă doar săgeți de versuri și-a lăsat
Iubirea la final să-și joace actul
Al operei de artă ce Domnul a creat

Dă, Doamne, ploaie!

Dă, Doamne-o ploaie de bunătate
Peste capetele încoronate,
Schimbă-le gândurile de mărire
Și nesațul de-mbogățire!

Căci fuse-ndeajuns cu pandemia
Și se umpluse de morți glia,
Nu ne mai pedepsi pe noi
Pentru cei nesatui și cu război!

Întoarce-i la gânduri mai bune
Și ține, Doamne, pacea-n lume,
Pe noi toți ne ocrotește
Și de neazuri și urgie ne ferește!

Ce-i poezia?

Doar niște vorbe aruncate-n vânt,
Dar bine aranjate și cu tâlc,
În gara ce așteaptă-un tren
E unui cântec de dragoste... refren

Mai bine să vorbești în versuri, decât să taci mâlc,
Decât să țipi, mai bine să vorbești în șoaptă,
Iar visul cuiva preschimbat în faptă
Sus o stea, pe-un cer senin, decât grămadă nori... un
pâlc

Noți înstelate și cu lună plină,
Sub clarul său... îndrăgostiți ținându-se de mână,
Și ciripit de păsărel-n zori de zi,
Grădini pline de flori, pe ele, fluturi mii

Floarea-de-colt

De vrei să crezi în sorți,
Privește la floarea-de-colt,
Semeța regină a florilor,
Sus pe crestele munților

Scrutează mereu în depărtare,
Privind peste mări și țări,
Dar sorții nu s-a-mpotrivit,
Tu crezi că ea nu și-a dorit

Să crească jos, în valea plină
De flori, în iarbă și lumină,
Sau undeva într-o grădină
Udată zilnic de o gospodină

Dar I s-a dat un unic rol major
De-a fi regină florilor,
Crescând din pietre, sus pe munți,
Să fie un exemplu celor mulți...

Cum luptă cu intemperii de când răsare,
Fiind cea mai apropiată doar de soare,
Iubită e de toți și respectată
De oameni și natură laolaltă

Încoronat-o-au din primăvară
Până târziu în toamnă
A florilor regină și o mare doamnă,
Fiind păzită doar de brazi și pini,

Căci e catifelată și nu are spini...

Deci fiți semeți ca floarea cea de colț
Și nu vă plângeți de ai voștri sorți,
Vă faceți singuri viața mai frumoasă,
Căci muntele nu vă e casă

Și de viața-i aspră și nu-i cum ați vrea,
Cu toți luați exemplul de la ea
Și-o acceptați, vă bucurați
Cu ce-ați primit, vă împăcați ca frații!

Carmen Mihaela Coca – “Taifun”

Ce e iubirea?

Nu știu, nu mă-ntreba,
Căci pentru fiecare-i altceva...
Aș zice eu, un sentiment profund
Ce inimile le inundă

Dar unii se iubesc pe sine
Și vor doar lor să le fie bine,
Alții iubesc doar bogăția, banii,
Puțin contează frații, prietenii, ca mine sau ca tine

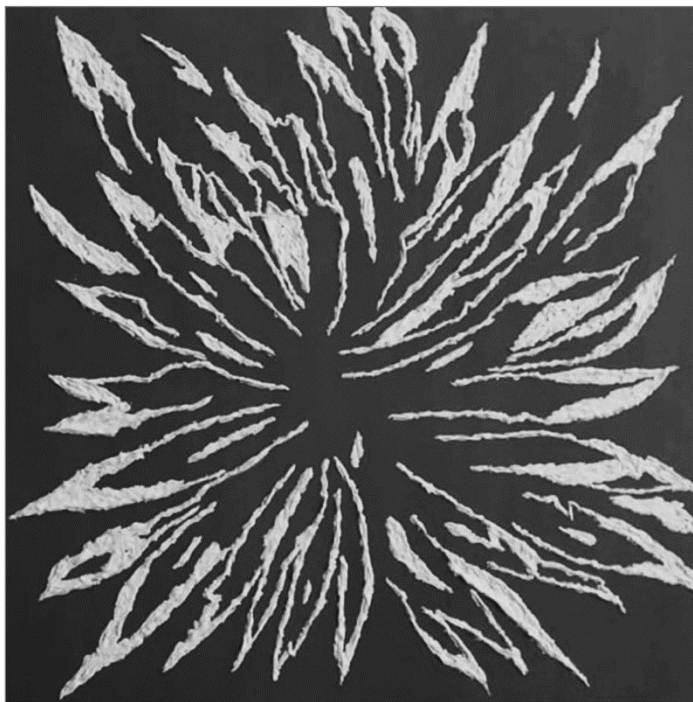
Cei care ne conduc iubesc puterea
Și toate avantajele ce le conferă ea,
Tinerii vor doar ca să se distreze
Și-n alte țări să emigreze

De mă-ntrebați pe mine,
Iubesc florile, natura
Ce zilnic îmi dau energie,
Nu-mi place în schimb ura

Celor din jur dorința de putere
A unora ce ne manipulează,
Și din dorința de a conduce lumea
În suflete ne implantează

Frica, până la panică, nesiguranța
Zilei de mâine care-i importantă
Cu adevărat, a tot ceea ce fac
S-acapareze cât mai mult, de întrebi, tac

Te obligă și pe tine să faci asta
Si îți impun ca să porți masca
Ce nu te-ajută cu nimic
Parcă suntem la bal mascat sau circ

Carmen Mihaela Coca – “Floare”

De noapte bună

Noapte bună, somn ușor,
Șapte purici pe-un picior,
Șapte și pe celălalt
Să te deie jos din pat!

Zice o veche urare
Ce o știe fiecare,
Dar zic io nu-i indicat
Să ai vreun purice-n pat,

Mai bine o pernă bună,
Să-ți pui capul spre odihnă
Și să dormi până dimineață,
Cu vise frumoase-n brațe,

Să aștepți ziua de mâine
Cu speranța de mai bine,
Și de nu va fi așa
Fă-ți tu viața cum vei vrea!

Din dor și din speranța de mai bine

Zbor cu gândul, cu inima zbor
Spre locuri, oameni, de care mi-e dor,
Aș vrea distanța să scurtez,
Cu mare drag să mi-i îmbrățișez,

Unii-s în țară, alții, mai departe,
Alții plecați în locuri unde nu se poate
Ajunge decât doar prin gând,
Că prea devreme plecat-au de pe pământ

Prea mulți s-au dus și într-un timp prea scurt,
Nu era vremea, puteau trăi mai mult,
Împrejurările însă, la fiecare,
Nu le-au fost favorabile, se pare

Și nici acei ce trebuiau
Să le-aibă grija
Deloc n-aveau
Habar sau chef s-o poarte
Cât mai costă o viață, cât o moarte...

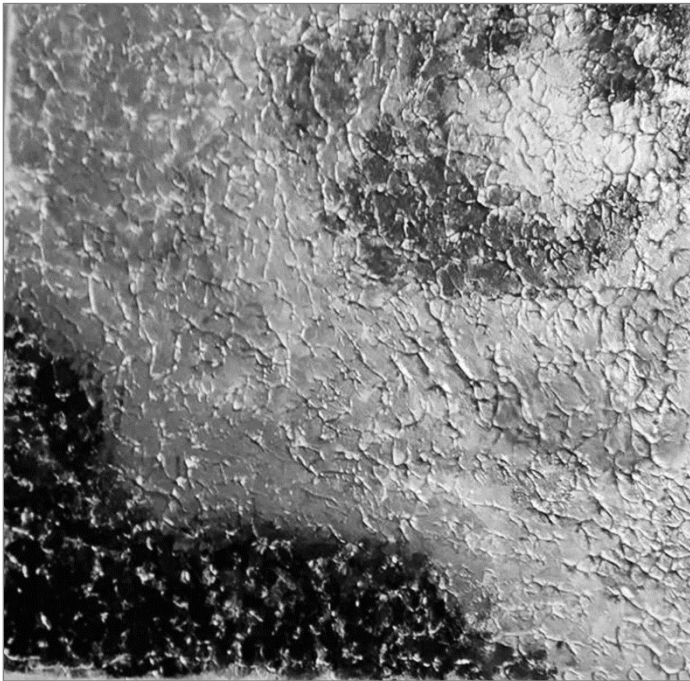
Uneori prea mult sau prea puțin,
Nici nu contează prețul când nu vin
Acei ce au promis, jurat-au chiar
Că te vor proteja, și azi nu au habar

Decât de-acei ce-s plini de bani
Acelora le-ar mai da ani,
Nici nu contează că-s doar niște hoți
Cum toți cei ce ne conduc sunt toți

Ce calcă în picioare tot ce-i sfânt
Și uită ce-au promis când aspirau la guvernământ
Și fac la fel ca cei de dinainte
Pe care-i combăteau, de parcă nu au minte

Tare aș vrea să-i pot cumva schimba,
Să facă măcar ce-au promis, de nu și altceva,
Să fie-n țară mult mai bine
Și să trăim decent, cum se cuvine...

Carmen Mihaela Coca – “Cosmos”

Zâmbind

Când uneori în viața ta
De supărări și greu vei da,
Zâmbind vei trece mai ușor
De orice-alean, de of sau dor

Când uneori în vreo zi
Soarele nu va răsări,
Pe cerul tău vor fi doar nori,
Zâmbește și-ți va fi mult mai ușor

și de înconjurat vei fi cândva
Doar de dușmani și oameni răi,
Gândește-te la cum va fi
în ziua-n care vei scăpa de ei

De viața greu te va-ncerca,
Și oameni dragi îți va lua,
Zâmbind, gândește-te că ei
Scăpat-au de tot răul și acum sunt zei

Ce-n drumul tău te-or ajuta,
Și calea-n noapte ți-o vor lumina,
Iar de zâmbind te vor vedea,
De unde sunt s-or bucura

Deci a zâmbi nu pregeta
În orice situație te-ai afla,
De sufletul nu-ți va fi greu
Cu bine vei ieși învingător mereu

Vine toamna

Între două anotimpuri
Ne aflăm, și la răscruce
Toamna-i care vrea să vină,
Vara ce acum se duce

Pân' la anu' pe-astă vreme
Ne-o fi dor de ea, vezi bine,
Când Moș Vreme o s-o cheme
Pe la mine și la tine

Omule, ce mereu tânăr
Vrei să fii și a-ți fi bine
Cu neliniști și neastâmpăr,
Vara-n brațe a o ține

Las-o-n drumu-i să se ducă,
Fiindcă toamna o să vină
E așa orânduirea, numai timpul e de vină

Într-un colțișor de suflet
O ascunde, de-i se vede,
Razele-i de soare veșnic
Ce spre viață se repede
Și nicicând nu vrea să plece
Către timpul lung și rece

Melancolie de toamnă

Îmi plouă în suflet astăzi toamna,
Și frunzele încep a rugini,
Eu doar mă plimb prin parcul nostru,
Pe-aleile acum pustii

Trimis-am vântul să te cheme,
Cu glasu-mi ce-i de el purtat,
Atât de singură mă simt și cât mă doare,
N-aș vrea să cred că m-ai uitat

Sub cerul plumburiu privesc cocorii
Ce pleacă-n calde țări, în zborul lor,
Eu tristă fără tine și mă trec florii,
În suflet mi-e pustiu și-atât de dor

De vremurile cele bune-n care
Ne plimbam prin parcuri doar ținându-ne de mână
Și-atât de fericiți eram
Acum la amintirea-ți, inima-mi suspină

Eu încă te aștept să vii
Pe-aceeași bancă ce demult, odată
Mi-ai dăruit primul sărut, mai știi?
Și mi-ai promis iubire cum n-a fost vreodată

De Ziua Limbii Române

La mulți ani a noastră limbă!
Frumoasă și curată să trăiești,
N-aș vrea să văd cum unii te strâmbă
Când înzestrată și-atât de nobilă ne ești,

Ca moștenire din străbuni lăsată
Ni-e datoria să te ducem mai departe
Oriunde-n lume cu onor departe ești purtată
Cu cinste de români să fii vorbită,
Sau totodată, scrisă în vreo carte

Deci „La mulți ani, ție, și-acelor care
În inimă și minte te poartă cu respect,
Iubindu-te ca pe-o comoară
Și în același timp vorbindu-te corect!”

Început de drum

Precum un stol de păsări
Ne avântăm în viață,
Destinul nemilos
Cu gheara lui ne-nhață...

Să nu-l băgăm în seamă,
Mai bine trecem peste,
Urcând cu îndrăzneală
A rațiunii creste

Plecăm la drum prin timp,
Cu grabă și credință... visători,
Săltând pe cale-așa cutezători,
De parc-am vrea s-ajungem în Olimp

Ardem intens, cu flacără, dar fără fum,
Suntem un grup de păsări Phoenix, visători,
Iar la final de drum vom deveni doar scrum
Din care vom renaște peste timp... Ori...

Cine sunt eu?

Sunt ca oricine, doar un om
Cu bucurii, tristeți și suferinți,
Pe-aceeași pernă ca oricare eu adorm
Seara, rugându-mă la-aceiași sfinți

Cu-aceleași idealuri și dorinți,
Cu gândurile-mi, uneori cumiști,
Descoperind în timp același univers,
Mai scriu din când în când câte un vers
Ce reprezintă cât și cum gândesc
Câteodată complicat și alteori firesc

În fine sunt doar un simplu om
Mai complicat puțin decât un pom
Care nu totdeauna roade naște,
Sunt prietenul ce la nevoie se cunoaște...

O știți pe Ica?

O știți cu toții pe Ica Gaftone
Ce la a doua tinerețe vrea a fi vedetă,
I-a cășunat să se facă poetă,
Nu știu de ce... poate că vremea a sosit

O blonda „undercover”, monument de inocență,
Din oameni simpli zămislită,
Inofensivă, doar în aparență,
Căci are dinți și limbă ascuțită

A scos anul trecut de la tipografie
Volumul poeziei de debut
De la ECREATOR, se știe,
Dar nu se mulțumește, vrea mai mult...

Și cum e încăpățânată, nu se lasă,
Chiar de e cu efect întârziat,
Va publica în viitor la aceeași cărții casă
Și alte volume, nu de poezii neapărat...

De douăzeci de ani dospește
Idei ce nu le-a pus pe coală,
Acum abia drumul și-l croiește,
Chiar de n-a fost de mult la școală...

Împliniri târzii

Sunt lucruri ce se întâmplă mai târziu
Oricât de mult cândva ți le-ai dorit,
Te simți când le-implinesti, mai cald, mai viu
Și nu mai ești blazat și pustiit

Așa e când ai multe vise adunate peste ani,
Dar să le realizezi pe toate nu ai bani,
Pentru-a le împlini mai trebuie să te trezești
Precum frumoasa adormită din povești
Din somnul său de o sută de ani
La care blestemată fuse de ursitoare și ai săi dușmani

Fă tot posibilul în timpul relativ rămas
Să nu mergi cu tristețea-n suflet pân' la final la pas
C-ai fi rămas cu vreun vis ne-implinit
Care din granițele lui Orfeu nu au ieșit

Și universul cu tine va conlucra,
De crezi în tine-atât de mult,
Limitele imposibilului le vei fi trecut
Și orice ți-ai propus în viitor vei realiza...

Suntem doi poli opuși

Suntem un yin și-un yang,
Poli diferiți ce în direcții opuse merg,
Pe umeri n-avem niciun rang,
Dar ne atragem uneori, să facem un întreg

Tu în jumătatea ta de univers
Trăiești, având dorințe pământești,
Eu îmi doresc doar să renasc din vers
Precum pasărea Phoenix din povești

De multe ori ne întâlneam în vis,
Din clipele trăite idile depănam
Și ne-avântam tandem spre Paradis,
Un loc numai al nostru să avem,
Țesând un pat de flori din amintiri
Și pânza unui trainic viitor,
Uneori lăsându-ne purtați de amăgiri,
Alteori simțind că ne e dor

Și ne-am făcut pe-un colț de rai proprietari,
Cu gândurile bune abia l-am cumpărat,
O să ne facem și-un palat,
Unul mai mic, dar pentru inimi mari...

Toamna mea

Toamna mea e încă verde,
Nu are frunza ruginie
Și-o iubesc măcar acum
Cu patos și cu frenezie
Când gongul inimi-mi surâde
Și simțurile îmi dansează-n bucurie

Cu un poem și-o vioară
Îmi fac dorul să nu doară,
C-o vioara și-un pian
Uite-a mai trecut un an
Și iar toamna mi-a sosit
În pridvor la răsărit,

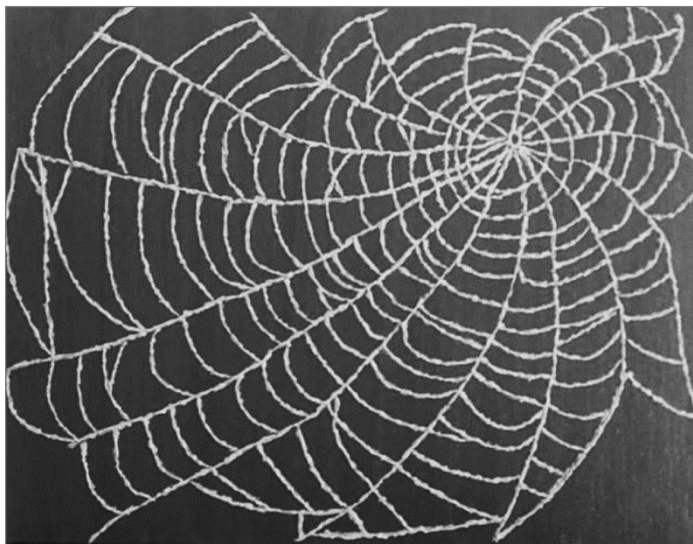
Chiar de vântu-mi bate-n plete,
Ploaia vrea să mă mângâie,
Bate-n gongu-mi cu tărie
Și-n îmbrățișări mă-nvie,
Iar în fiecare dimineață
Zâmbetul mi-l pun pe față

Retrăiesc iar primăvara
Cu ai ei puri ghiociei
Prinși în păru-mi la ureche
Strugurii îmi sunt cercei

Păsărelele ce încă
În țări calde n-au plecat
În concerte-n stoluri cântă
Cu trilul lor minunat

E atipică-a mea toamnă
Nu e ca și-a altcuiva,
Retrăiesc iar primăvara,
Mi-am putut-o regiza

După regulile mele,
Fără legi și închistări,
Liber am... la fericire,
Nici vorbă de supărări

Carmen Mihaela Coca – “Rețea”

Început de drum

Precum un stol de păsări
Ne avântam în viață,
Destinul veșnic nemilos
Cu gheara lui ne-nhață

Să nu-l băgăm în seamă,
Mai bine trecem peste,
Urcând cu îndrăzneală
Ale rațiunii creste

Plecăm la drum prin timp
Cu grabă și credință visători,
Saltând pe cale-așa cutezatori,
De parc-am vrea s-ajungem pe Olimp

Ardem intens, cu flacără, dar fără fum,
Suntem un stol de păsări Phoenix zburând rătăcitor
pe drum,
Iar dacă la final găsi-vom numai scrum
Din el renaște-vom cu toții, cândva, oricum...

Iubire în... proverbe

Ești înger sau ești demon, n-am habar,
Tu semeni vânt, iar eu culeg furtună,
Dar cine se-aseamănă se-adună,
N-am căutat la dinți un cal de dar

Ca petecul și sacul noi ne potrivim,
Sau cum e turcul și pistolul,
Ca șoarecele și pisica ne iubim,
Iar toamna cucerit-a monopolul

De ce ți-e scris nu scapi, se spune,
Dacă ascuți o vorbă din bătrâni
În orice rele sunt și bune,
Cum după ploaie ceru-i mai senin

Ce fac?

Mă plimb pe aici de cum se-arată zorii,
Cu dragoste de artă și de viață,
Cât cerul nu mi-e-acoperit de norii
Și-n fața mea am soare, și nu ceață

Că oamenii sunt buni eu nu mai cred de mult,
Îi las în plata lor, bătu-i-ar vina,
Căci energiile pe care mi le transmit
Sunt pentru mine precum mătrăguna

Nu-i treaba mea să mă frământ
Ce gânduri le colindă scăfârlia,
Unii-s doar răul pe pământ,
Nu-și schimbă ei năravul, ci doar pălăria...

Deci cât e ziua doar mă straduiesc
Să mi o inveselesc, s o fac frumoasă
După iluzii demult nu mai alerg
Mă bucur doar de sentimentul de a fi acasă

Si când mă caută inspirația
Mai pun pe coală-un vers sau două,
Să-i dau și sufletului rația,
Iar ce creez vă-mpărtășesc și vouă...

Suflet de poet

Nu condamnați un suflet de poet
Ce vrea a scrie o poezie magistrală,
El este-n lumea artei un valet,
Iar scena vieții îi este teatrală

Nu aruncați cu pietre-n solul fericirii,
Doar frunți și suflete el vrea a descreeți
De sub povara anonimă-a nemuririi
Cu greu căznește a ieși

Efectul muncii lui e neștiut
Precum al unui Cupidon ce nu trage cu arcul,
Aruncă doar săgeți de versuri și-a lăsat
Iubirea doar să-și joace-n fine actul

A fost iubire?

Început și sfârșit,
Puritate, păcat,
Am trăit și accept
Să plătesc al lor cost,
Cât de mult mi-a plăcut,
Ce frumos ne-am jucat,
Să mă-ntrebi ce va fi n-are rost...
De iubire-am vorbit
Daca ne-am îndoit,
Știu prea bine c-a fost...

Acrostih

Iată toamna a sosit
Cu aeru-i mai răcoros, binevenit,
Astăzi o poezie-am încropit

Gândul îmi zboară către voi,
Acei bătuți de vânt și ploi,
Făuritori de drumuri noi,
Torente de talent ce vin spre noi,
Oaze-ntr-un deșert, ce setea-astâmpărați,
Evlavii de cultură emanați

Visele să se-mplinească ajutați
Ăstora care vă sunt perseverenți confrăți

Într-ale poeziei, prozei, închinați
Un jertfelnic pe-altarul culturii înălțați,
Bucăți de suflet pe coală așezați,
Existențialismului valoare dați
Și-n clipe grele tuturor ajutați,
Tratează suferinți de suflete sau de amor,
Eliberându-le de orice of sau dor...

Toamna... ca o frumoasă doamnă

Ce mult te-am așteptat, iubită toamnă,
Și ai sosit... ce bine mi-e cu tine!
Maiestuoasa ești precum o doamnă
Întru a doua tinerețe, ce înc-arată bine

Doamnă, nicidecum rău să nu-ți pară
Că vremea este trecătoare,
Știm bine că în primăvară
Ai fost și tu o preafrumoasă floare

Aș vrea să-ți spun, preascumpă doamnă,
Ești încă tânără, ce bine-ți șade!
Tu să nu uiți că pomii-n toamnă
Sunt mai frumoși și-s plini de roadă

Nu anii care iute trec sunt ăia care
Spun despre tine adevărul,
Ci calitățile ce-ți dau valoare
Sunt sufletul curat și caracterul

Deci află, preafrumoasă doamnă, toamnă,
Că te iubim la fel de mult
Ca și pe-acea preascumpă doamnă
A cărei frumusețe încă n-a trecut

Neîncredere

În bunele-mi intenții nu prea crezi,
Ți-nchipui că flirtez c-un alt bărbat
Și într-un Don Juan te-ai erijat,
Geloasă a mă face neîntemeiat

Nu crede totdeauna tot ce-auzi,
Sunt vorbe mincinoase sau iluzii
Șoptite după colț, pentru-a creea confuzii
Lansate de vreun zmeu sau Babă-cloanță,
Nimic din ce zic ei nu are importanță

De mai începi, să știi c-ai să mă pierzi,
De ce nu crezi că, pur și simplu, te iubesc?
Nu mai umbla după cai verzi
De-atâta timp o strânsă legătură am creat

În bunele-mi intenții poți să crezi,
Nu-ți mai închipui c-am să flirtez c-un alt bărbat,
În neîncredere să nu mai oscilezi,
Ești singurul bărbat din viața mea,
Depinde doar de tine c-așa va rămânea...

Doruri

Astăzi mi-e toamnă-n suflet și mi-e frig,
Afară-i un dans de frunze moarte-n zbor
Ce bântuie cu vânt prin ploii
Și mi-este tare dor de noi
Și de mălinul din pridvor
Nu pot nicicum să mi-l alung,
Aș vrea atât de mult la tine să ajung

Și timpul-mi pierd cu dulci nimicuri,
N-aș vrea ca nime-n ușa mea să bată,
Da-i și mai rău c-afară-i zloată,
La geamul meu se-aud doar picuri
De ploaie ce de-o săptămână
Pe lume s-a făcut stăpână,
Eu încă mai visez la vară și la fluturi,
La primăvară cu-ai săi ghiocei și muguri

Și stau pitită-ntr-un ungher,
M-apasă dorul ca un nor din cer,
Nu știu nici ce, nici cui să cer,
Și-n jurul meu toate mă dor,
Aș vrea să nu-mi mai fie dor,
Doar mâinile încet mi le frământ,
Știu ce-i, doar dorul cel nătâng
Care colindă toamna pe pământ

Actualitate

Ne-ndepărtăm de țărmul mării,
Valuri ne duc în depărtare,
Vaporul este în derivă,
Nesiguranța-i tot mai mare

De mare val și cel de pandemie
Panica-i la ordinea zilei, după cum se știe,
Iar „unii” pentru-a o agrava mai tare
Zgâlțâie pacea dintre popoare,

Nici ei nu știu ce vor, orgoliul îi orbește
Și-acționează toți la fel, prostește,
Nu se gândesc la binele-omenirii,
Decât la propriile interese, iar iubirii

De-aproapele nu i se dă credință,
Căci fiecare-i pentru el și ce-i este lui de trebuință,
Iar de vecinul său trăiește-n sărăcie,
Asta nu e decât motivul de mândrie,

Căci el e mai bogat și mai de vază,
Cât îi e sufletul de găunos nu vrea să vază,
Poate săracul e mult sufletește mai bogat,
Dar pentru cei ce-s plini de bani nicicând nu a contat

Tratându-i pe ceilalți cu superioritate,
Toți snobii proști pot ca să facă asta,
Dar sufletul cel nobil niciodată,
Căci nu-i permite casta...

Urmează-ți destinul

Nu vei putea să placi tuturor nicicând,
La fel cum nici tu poți să-i placi pe toți,
Urmează-ți calea ce ți-ai pus în gând,
Nu-ți pierde vremea în zadar cu idioții...

E dreptul tău să ai opinii
Și să încerci să fii corect,
Chiar dacă uneori pe tine unii
Te-or judeca și acuza pe nedrept

Tu mergi pe drumul tău, urmează povestea
Și nu da seamă nimănui,
Călăuzește-ți pașii sus pe creste,
Îndeplinește-ți visele, căci nu ai cui

Să ceri un ajutor mereu
Când fiecare-și vede interesul său,
Decât Bunului Dumnezeu,
Doar lui și altcuiva, nimănui...

Măicuța

De când aicea pe pământ
Măicuța n-o mai am,
O rog pe-a Domnului din cerul sfânt,
Astăzi în al său hram...

Ai milă și nu mă lăsa
Dușmanilor de pradă,
Sub acoperământul tău
Privirea-ți să mă vadă!

Și ocrotire de ce-i rău
Si de dușmani în astă lume,
Roagă-L, te rog pe Fiul Tău
Alătura să-mi fie!

Căci și eu sunt copilul tău
Ca mulți, de bună seamă,
Ce nu mai au pe-acest pământ
Cui să-i mai spună mamă...

Adevăratele valori

Ce-i frumusețea, bogăția, doar o nonvaloare
Vremelnic adulată, dar sigur trecătoare,
Valoarea e-n cultură, muzică, știință și-n ale sale
genii
Care în aste vremuri sunt niște Ifigenii...

Poetul, poezia nicidecum nu vor muri,
Doar hoitul cel de carne târziu va putrezi,
Rămâne-va eternă opera sa în timp
Și-atunci când cu zeii dansa-vor în Olimp

Nu dă sens nonvalorii chiar de-i lipsit de vlagă
Când ode înălțat-a iubirii-o viață-ntreagă,
Adevărata frumusețe e-n suflet și în creier
Și pentru aste două pământu-ntreg cutreier...

Păstrează-le și tu atunci când le vei găsi,
Sunt rare, dar valoarea lor va dăinui...

Bilanț contabil

Se apropie anul de final,
Ca și mulți alții ce-au trecut în zbor,
A devenit un obicei, un fapt banal,
Facem bilanțul, de-anul ăsta avut-am spor,

De-am reușit să-naintăm puțin
De unde-am fost sau măcar să fim un pic mai buni
Și socoteală viselor le țin
De le am realizat îmi pun cununi

În sinea mea, de lauri când înfăptuiesc,
Vreo dorință de demult
Și simțămintele se nasc tumult
De mulțumire și nădăjduiesc

Toate, pe rând, încet, încet
Să mi le duc la-ndeplinire
Și din ce am visat cândva, concret,
Motive să le fac de mulțumire
Că n-am îndeplinit a mea menire

Cu toții, bănuiesc, gândim la fel
Și ne dorim c-o treaptă să înălțăm mai sus
Cu visele ce ne-am propus
Înfăptuindu-le, ca altele să ni le facem țel

Vulcanul

De simțăminte ce ne inundă
Dacă-l lăsăm să ne pătrundă
În suflete, oricând, oricum
Nu numai în apropiere de Crăciun

De bunătate, dragoste umană
Ce prin toți porii ne emană
Să-nconjurăm planeta toată
Cu dragoste adevărată,
Total și veșnic dezinteresată

Din tot ce-avem mai bun să dăruim
Acelor nevoiași, să îi iubim,
Motiv de sărbătoare în fiecare zi
Să dăruim plăcerea și miracolul de a trăi
Cu pasiune și minunea de-a fi...

Vise și dorinți

Încă am multe vise, dorințe prin minte îmi zboară
hai-hui,
Numai să am atâtea cuie-n care poftele să-mi pui,
Aș zice multe, dar nu pot să vă destăinuiesc,
Căci de le spui, nu se mai împlinesc

În iarna primăvărată ce-afară se întâmplă
Mi-au înflorit doi ghiociei, o să mi-i prind la tâmplă,
Sper să m-ajute bine să gândesc,
Și visele create să mi le-ndeplinesc

E anul început, dar parcă vechiul nu s-a terminat
Și nici zăpezile pe dealuri nu s-au așezat,
Nici iernile sau vremurile nu mai sunt ce au fost,
Iar despre oameni, nu mai zic, că n-are rost...

Compliment

Astăzi am primit, vezi bine,
Complimentul... „ideal”
Ai talent, dar zace-n tine
Ca bolnavul în spital

De-o fi rău sau de-o fi bine...
Întrebare de baraj
Ce-am scris nu-i doar pentru mine
Sau rețeaua de filaj,

E pentru eternitate
Îndrăznesc eu a spera
Și o fac cu demnitate
Nu vreau a vocifera

Prin penel ca nu degeaba
Albul pur să-l întinez,
Cum ne-a bulversat în grabă
Viermișorul mic, chinez

Uneori bat apa-n piuă
Ca și azi că nu mai știu,
Muza-i plecată cu pluta...
Ce să zic sau ce să scriu

Chiar și fără ea continui
Să vă scriu eficient,
Un poet scrie și-n lipsa-i,
Dar o face cu talent...

Descoperire

Târziu descoperii și eu
Că mulți sunt fără Dumnezeu
Și tot aceia credincioși se dau
Ce nu dau nimănui nimic, doar iau

Îți iau și haina de pe tine,
Mai mult chiar... respectul de sine
După ce toate ți-au luat
Te fac să crezi că tu ești vinovat
De toate câte ți s-au întâmplat

Și dacă mă gândesc mai bine... au dreptate
Eu le-am dat voie să-mi facă de toate,
Ba și mai rău... chiar eu le-am dat
Cu mâna mea tot ce-au luat

Gândind că fac un bine lor,
Celor ce au nevoie de-ajutor
Până văzut-am încă una...
Le dai un deget, îți iau toată mâna

De-ajungi să rămâi gol și slut,
După ce ți-au luat tot ce au vrut,
Te-aruncă la rebut, că nu mai trebuiești,
De bani și avere dacă secătuiești

Dar nu departe, căci ei se gândesc
La anu' poate înverzesc
Și iar încep să-mi fure roadele
Cât Domnul mi-o mai ține zilele

Act final, dar reversibil

E toamna la actul final,
Ne întâlnim cu ea la anul viitor
Și chiar de-acum frunzele mor,
La primăvară înfrunzi-vor iar

Îi mulțumim pentru frumosul nimb
Ce ni l-a acordat în aste luni,
Și roadele din pomii-aceia buni
Le așteptăm la anu' viitor în același timp

Încă nu-i frig, dar așteptăm să treacă
Geroasa iarnă ce va fi să vină,
Și pentru asta nimeni nu-i de vină,
Vom încerca s-o facem să ne placă

Sperăm doar blândă să ne fie,
Să nu ne-nghețe toate cele,
S-avem căldură-n sufletele,
Și bunătatea... prietenă se știe

Că ajutându-ne unii pe alții
Nu numai într-a cadourilor lună,
Ar fi o lume mult mai bună
Și ne-am avea cu toți ca frații

Trecut-a toamna

A trecut pe lângă mine toamna,
Magic anotimp,
Avea ochii plini de rouă
Și-n plete, foșnet de vânt,
Pe buzele de rubine
Un surâs, dulce-amară,
Iar la gât purta o salbă
Din pietre de chihlimbar,

În brațe ținea o straiță
Și la pieptu-i o strângea,
O priveam întrebătoare...
Oare ce-o avea în ea?

De un vreasc se-mpiedicase
Și din brațe i-a căzut
Averea ce-o adunase,
Cu mirare ce-am văzut?

Plină era doar de frunze
Verzi, galbene, ruginii,
Și ici-colo, câte-o fructă
De nuanțe arămii

Din averea-i aurie
Ea dă tuturor la timp
Câte-o frunză ruginie
Să ne făurim un nimb,

Iar la tâmpile ghiociei
Să ne bucurăm de ei,
Pune zâmbete pe față
Și o dragoste de viață...

Carmen Mihaela Coca – “Păun”

Muză schimbătoare

A mea muză-i schimbătoare...
Nu m-aude, nu mă vede
Când cu pasiune multă
O chem și nici nu știu unde
Să o caut, se ascunde,
Fuge, de-aici nu rezultă
Decât somnul rațiunii,
Aștept chiar și mostre monștrii
Nou-născuți, parcă necine
Îmi șterge tabla cea din creier
Unde ciornă mi-o aștern,
Uite, caut niște rime,
Dar mă-mpinge ceva-n stern...
Cel ce mânuiește monștri
Și mi-atacă des gândirea,
Mă ține încătușată
Ca să nu-mi găsesc menirea

Când vine muza

Când pun talentul meu la muncă
Vă răsplătesc cu câte-o „rătăcire de moment”,
Simțindu-mă-n al meu element,
Precum o pizza-n vârf cu cașcaval și șuncă,

Și de mai tare mă căznesc
Pot să scriu chiar și-o poezie
Și să ți-o dăruiesc chiar ție
Și-acelora ce mă citesc

Nu totdeauna-mi vine muza
În vizită, deci scriu mai rar,
Deci când o prind vă fac un dar
Ce uneori chiar vă amuză

Mă bucur când vă-nveselesc,
Căci viața nu e tocmai roză
Și de scriu poezii sau proză
Ale voastre-aprecieri mă mulțumesc...

Cavalerii dragostei

Suntem doi cavaleri ai dragostei eterne,
Iar spadă ni-e cuvântul ce sentimente cerne
Și cum maștri suntem, nu vom lăsa ca vântul
Să spulbere povestea ce merge mai departe,
Iar pentru asta toate le-om pune într-o carte

Lăsând o moștenire celor ce vor veni,
Din sufletele noastre rupându-ne o parte
Când vor citi-o unii iubitori de carte,
Astfel sfârșitul nostru nicicând nu va veni

Pentru că raze de lumină aruncă peste lume,
Deși din fașă unii voiau să ne-o sugrume,
Rămâne-va prin veacuri mereu strălucitoare
În sufletul care iubește și ce nicicând nu moare

Îngeri căzuți

Suntem doar niște simpli îngeri
Căzuți din cer din vremea când locuiam într-însul
Când din neascultare și-al șarpelui îndemn
O Eva săvârși păcatul cel nedemn,
Domnul ne a dat pedeapsă care
Fuse-ale aripilor frângerii
Și alungarea jos pe pământ,
Să nu ne mai putem întoarce decât după ce-om trece
prin mormânt

Căitu-ne-am degeaba pe când ne-am deșteptat,
Căci multe am pierdut pentru acel păcat,
O viață fericită și fără de sfârșit
În locul fără ură și durere când ne-a creat și ne-a
făgăduit
Eternitatea... nu vieți chinuite și mult prea efemere

Aripile de înger încă se pot reface
Când ochiul demiurgic și cel demonic zace
O buclă atemporală, veșnic vie
Găsim prin omul ce creat-a universul
Cel care-i hărăzit și care scrie cu-a îngerilor pană...
versul

Îmbrățișează

Cerul cu privirea,
Cu sufletul prietenii cei dragi,
Nnicicând să nu te pierzi cu firea
Și nici nu ezita vreun lucru să îl faci

De-ți vine să-mbrățișezi copacii,
Nimic în asta nu e rău...
Să mângâi cu privirea florile sau brazii,
Tot ce e pe pământ e dat de Dumnezeu

Îmbrățișări să dai după o despărțire lungă
Când oameni cunoscuți reîntâlnești,
Sau celor triști un umăr pe care să plângă,
Din fire de sunt slabi să îi încurajezi și întărești

O-mbrățișare e oricând binevenită,
Nu te feri nicicând să o dăruiești,
În acea zi tu fi vei fericit sau fericită,
Îmbrățișând pe celălalt la rându-ți căldură primești

Dimineață...

De viață,
De idei,
De ieșire din ceață,
De tot ce vrei

Început de zi
Când poți ce vrei să fii,
Tot ce nu ai fost ieri
Orice lumii să-i ceri

Vise de împlinit
Tot ce ieri ți-ai dorit
Azi poți să-ndeplinești
Pentru că încă trăiești

Să faci încă ce iubești,
Lui Dumnezeu să-i mulțumești,
Și puterilor cerești
Pentru tot ce ești...

Chiar și pentru ce vei fi
Îl poți ruga și mulțumi
În orice clipă din noapte sau zi,
Orișunde, oricând te-ai găsi

Iubesc și urăsc

Iubesc frumosul din tot ce mă-nconjoară
Și viul cel ce nu mă omoară,
Culorile ce dau vieții sens
Și florile cu-al lor miros intens

Urăsc minciuna, răutatea gratuită, nedreptatea
Și cerul fără stele... noaptea,
Nici omul fără caracter nu îmi e drag,
Ce-i negru-n cerul gurii, chiar de-i vecinul meu de
peste gard,

Omul fălos, măreț și egoist,
Ce nu te-ar ajuta, nici mângâia dacă ești trist,
De răul tău se bucură nespus
În sinea lui, dacă greșit-ai și i-ai spus

Deci jeluiește-te doar Domnului,
Naturii, florilor sau codrului,
Dar niciodată omului,
De-ți merge rău se bucură și jubilează,
De-ți merge bine... te invidiază

Ploaie de iarnă

Plouă în mijloc de iarnă
Cu stropi mari ca de argint,
Parcă mai mult aș fi vrut să cearnă
Fulgi mari de omăt alb, peste pământ

Ca-n iernile de demult, din vremea
Când sub picioare scrâșnea
Zăpada căzută-n troiene,
Cu bucurie afară ne scotea

La săniuș sau la bulgăreală
Afară cu toții ieșeam
Că suntem uzi până la piele,
Copii fiind nici nu simțeam

Escaladam Bolotaul, din zori până-n seară
Până pe „La Codeica” în sus,
Făceam întreceri, ce-aș mai vrea iară,
Dar vremile acelea s-au dus

Nimic nu mai e ca-nainte,
Nici oamenii nu-s cum au fost
Când unele lucruri erau sfinte
Și toate-aveau parcă un rost...

Rugăciune

M-ai plămădit din lut și praf de stele,
Sculptatu-m-ai și dup-al tău chip,
Suflat-ai cu al tău duh sfânt peste toate cele,
Și în grădina-ți sfântă ca un fiu să mă-nfirip

La fel ca un copil obraznic
Porunca nu ți-am ascultat,
Puteam mânca fin orice fructe
Eu doar din „interzisul” am gustat

Și totuși după ce m-ai pedepsit pe drept
Când un necaz se-abate peste mine și te rog
Ca un părinte iubitor m-ajută mereu
Când vezi că nu mai pot și îmi e greu

Nu-ți cer să îmi iei orice greutate,
Putere vreau de-a înfrunta
Orice probleme ar veni în viața mea
Și sănătate pe lângă celelalte dăruite calități

Cu care înzestratu-m-ai cand m-ai creat
Și m-ai trimis să stăpânesc acest pământ,
Căci multe sunt aicea jos de înfruntat,
Nu-i liniște și pace ca în cerul sfânt

Nu mă lăsa deci azi, te rog,
Ajută-mă, Părinte Bun,
Cu mulțumire-n fiecare zi să-ți spun
Că suntem bine eu și norodul tău

Se-aude primăvara

Natura înverzește,
Mugurii se desfac
Și reîntinerește
Pământul trist, posac

Căci multe floricele
Căpșoarele și-au scos
Să vadă primăvara,
Să simtă-al ei miros

Vom reîncepe munca
Pe afară și atunci
Zburda-vor mielușei
Și albinele prin lunci

„Gata cu hibernarea!”
Zise și moș Martin,
Ce lungă fuse iarna,
Și pentru toți un chin

Natura reînvie,
Toate revin la viață,
Cântec de păsărele
Dezmiardă-n dimineață

Auzul tuturor
Și ne dau toate ghes
Să-ncepem iară
Al vremurilor mers

Nerenunțare

Ne vom recăpăta aripile furate
Ce-au fost frânte și de oameni răi tăiate,
Spre-a nu ajunge la zenit
Și a nu tinde mereu spre infinit

Căci nu-i ușor să controlezi,
Sau după pofta-ți să manipulezi
Pasărea în zborul ei spre-naltul cer,
Sau omul de cătușele robiei liber

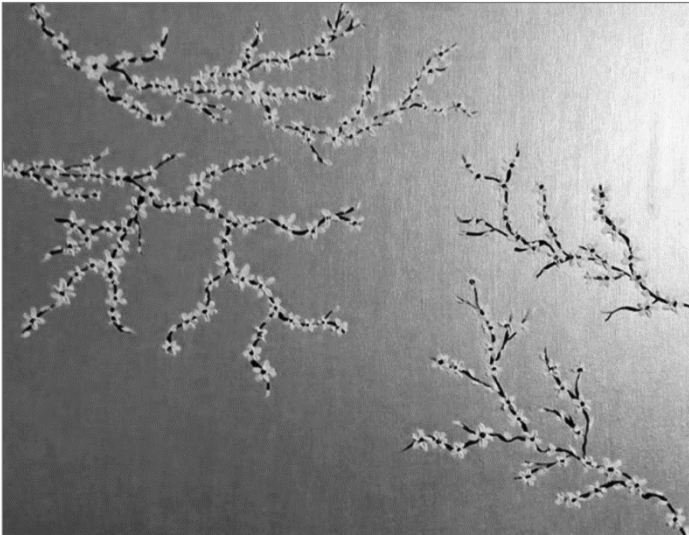
Nu ne vor da nicicând ce vrem,
O viață-ndestulată și decentă să avem,
În foame, neajunsuri, sărăcie
Își ține statul națiunea, să nu-i vină

Vreun gând să-l ia la rost pentru hoție
Și ce-au promis c-o să ne dea, dar n-o să fie
Nanicând posibil într-o țară-n care
Minciuna și incompetența-s prin guvern la mare
căutare

Mi-e trist în suflet și regret ce-a fost,
Cândva murit-au mii de oameni fără rost,
Pentru un ideal și pentru libertate
Sperând într-o schimbare de mentalitate

Și într-un viitor cu trai mai bun
În țara care și-a jertfit neamul străbun,
Când vezi cum astăzi cei ce ne conduc
Vând prea ușor ce-ai noștri-naintași cu sânge au ținut

Aș vrea să zbor spre alte țări să îmi fac mai frumoasă
casă,
Dar rădăcinile-s adânci și nu mă lasă,
Nici iarba verde de acasă, codrul des
Și să rămân să lupt pentru ce am ales

Carmen Mihaela Coca – “Primăvară”

Gând zburdalnic

Noapte de noapte gandul îmi aleargă
Prin vise, degeaba-i zic încet să meargă
Prin iarba verde-a sufletului meu desculț,
Dar am să-l potolesc, eu nu renunț

Că-i zvăpăiat ca un copil neastâmpărat
Ce mādărit e de părinți și răzgâiat
Și zboară doar unde vrea el,
Nu unde-aș vrea eu și defel

Nu ne-nțelegem mai ales
Când muguri se desfac, și pasarile ies
Să-ncânte lumea-n tril duios
Pe rămurele de copaci și zboară voios

Căci primăvară e afară,
Se bucură natura iară
Și reînvie totul dup-o iarnă lungă,
Tristețea și necazurile ni le-alungă

Și el în ton cu ce-i pe-afară
Tot spre călătorii și veselie zboară,
Dar mă gandesc să-i fac pe plac și împreuna vom
zburda
Prin verdele naturii care rāde-n soare și ne-om bucura

Copilărie, dulce nostalgie

Copil fiind ca toți de vârsta mea
Jucam șotronul, Baba-oarba și încă câteva,
Și pe furiș fugeam din casă seara pe-nserat
Cu înca vreo câțiva prieteni la cireșe de furat

Ne tăvăleam prin iarba-naltă, de cosit,
Culegeam viorele și niste măcriș ce l-am gasit,
De multe ori acasă ne-ntorceam speriați,
Murdari și-n genunchi rușiți, pe față zgâriați,
Trecând prin rugi de mure, sau chiar de câini
mușcați,
Ori de vreo mătușică supărată, cu vreo matură-
alergați

Vara fugeam la Salauța sau la Someș
La scaldă, la amiază și unii săream
De pe pontonul unui pod, în apă,
Și toți peștii sau urmăritorii speriam

Ne ajutam părinții la sapă, la prășit
Porumbul și cartoful, până la brâu crescut,
Sau fân de strâns după cosit,
La smuls de cânepă, grâul de secerat
Ce devenea pâine pe masă, dar după treierat

Duminica doar ce ne linișteam
Când la biserică de dimineață
Mergeam smeriți și ne rugam
Mulțumind Domnului de sănătate și viață...

În fiecare dimineață

Începe restul vieții tale,
Deci fă-o să conteze și nu regreta
Nimic din întreprinderile tale
Care gresitu-le-ai, da-ncearcă să nu mai repeți

Ce bucurie nu ți-a dat,
Sau veselia ți-a furat,
Aripile de ți le-a frânt
Făcându-te ca să te simți înfrânt

Cât timp respiri și cât trăiești,
De cu adevărat ceva-ți dorești,
Orice-i pe lume poți să faci,
Și imposibilu-n posibil să transformi și să nu taci

În fața nimănui, recuperează deci timpul pierdut
Care degeaba ți se pare c-a trecut
Și-ndeplinește-ți orice vis
Mai mare sau mai mic, ce-n suflet ți-a aprins

Dorința de-a trăi cu drag și-a merge mai departe,
Plantează-un pom, o floare sau scrie o carte,
Să lași o urmă demnă c-ai trecut
Și tu ca și-alți înaintași pe-acest pământ

Și umbră nu degeaba ai făcut,
Chiar de copii nu ai avut
Numele să-ți ducă mai departe,
De tine-or povesti acele poezii din a ta carte

Și de-or fi mai multe câte-ai avea de oferit,
Căci într-o carte nu-ncapă tot ce ai de povestit,
Continuă cât Dumnezeu zile ți-o da,
Și inspirația sau muza te-o mai vizita

Carmen Mihaela Coca – “Armonie”

Vise de împlinit

Lumea începe și se termină n fiecare zi,
În fiecare mâine nu știm ce va fi,
Putem doar să sperăm că va fi bine,
Dar asta uneori de fiecare ține

De ne-o vom face bună ori rea
Și nu ne-or face unii viața grea,
Lumea va fi doar cum vrem noi,
Nanicând nu vom avea nevoi

Acum că primăvară e în univers
Si totul ne-ndeamnă să scriem câte-un vers,
Va fi frumos și totul înflorit,
Exact așa cum toată iarna ne-am dorit

E vremea viselor de împlinit,
În iarna ce-a trecut ne-am odihnit,
Am proiectat tot ce vom face-n viitor,
Și pas cu pas acum purcedem spre realizarea lor

Voiam să ating cerul

Voiam cândva demult
Să ating cu mâna cerul,
Și oricât aș fi urcat de mult,
El urca tot mai sus rebelul

Urcat-am în vârf de copac,
Sau sus pe deal, ori munte,
Doar cu privirea să te prind o fac,
Sau noaptea în visele multe

Am renunțat acum s-alerg
Pe munți sau vârfuri de copaci,
De vreau s-ating cerul nu mai merg
Doar ridic mâna-n zare și-i aici

Unde ești, a mea muză?

Caut muza printre frunze,
Printre flori și fluturași,
Sau printre pietrele gerunze
Care răsar pe maluri sau imaș

Am auzit că e plecată cu-alte muze
La un congres, într-un palat
Unde le strânge de pe buze
Vestitul Cupidon câte-un sărutat

Și le trimite înapoi acasă
Ca prin peneluri sau penițe
S-ajungă-n suflete la domni și la domnițe
Ungându-i pe-al lor suflet, prin citire

Când s-a întors cu celelalte muze
A vrut să-și ceară mii de scuze
Precum regeștile marchize
Ce respectau cu strictă lege nobilele vize

Și n-a venit cu mâna goală, ci cu roze
Frumoase precum mândrele mimoze,
M-a răsfățat, să zic, din plin
Pentru ca supărare să nu țin

Harul meu

Cum dintr-o lampă veche, ponosită,
Vestitul Aladin s-a pricopsit
Cu duhul ce-mplinea dorințe,
La fel eu harul poeziei am găsit

Nu știi de eu pe el, sau el pe mine,
Știi doar că uneori îmi vine
Precum un susur de izvor
Și-mi curge prin penelul ce-astâmpăra de dor

Pe toate și pe tot ce-i omenesc
Și vreau cu toți să îl împărtășesc,
Căci orice bogăție cât de mare-ai avea
N-are valoare, de n-o împărți și cu altcineva

Te-am așteptat

De cand m-am născut
Te caut
În zori de zi
Sau în amiezi
Și chiar pe înserat,
Dar vezi,
Nu te găsec,
Însă nu mă neliniștesc
Și în continuare sper
Că o să vii cândva
Și-atuncea o să-ți cer
Tot ce nu mi-ai dat
Când trebuia...
Te pun la decontat
Și îți voi cere socoteală
Pentru nesocoteală
Și evident,
E un lucru cert
Când vei veni o să te cert
Pentru timpul când
Am plâns și oftat
Și să știi, fericire,
Proasto,
Că te-am așteptat!

O bucurie

O bucurie șterge și alungă
O mie de tristeți
Și-n însorite dimineți
Încearcă să-ți ajungă
Până la bătrâneți

O vei purta în suflet,
Mereu te-i întreba
Spre viitor când mergi,
Și în continuare vei spera

Că o să vină iară
Ierni să transforme-n primăvară,
S-alunge-n dimineți
Alte o mie de tristeți

Timpul a sosit

E primăvară iar,
Și nu-n zadar
Natura iar și iară
Ne scoate afară,
Ne-amăgește
Cu mici bucurii,
Și nici nu știi
Nici când, nici cum,
Ce repede va trece
Și nici unde s-a dus,
Acum ți-o bate soare-n geam,
Acum zbura-va spre apus,
Ne-om bucura și-o să ne pară rău
De nu trăim cum trebuie
Să adunăm în suflete
Roade frumoase,
Amintiri ce-or fi mereu
Balsam pentru timpul cel greu

Nelămurire

Ce-i mai bine ca să fie
Frunză-n vânt sau trunchiul gol
Sau un amărât de om

Ce nu mai întinerește,
Și frunza nu-i mai înverzește,
Nici cât pământul nu trăiește,

Dar cât ar fi de amărât,
Dă sens nemuritorului pământ
Și nu se lasă dus de vânt

Stă în bătaia ploilor,
A toamnelor și iernilor,
Înalță ode primăverilor

Ce-n suflet mereu le păstrează
Și dimineața și-n amiază,
Chiar și când viața-l înserează

La tâmpile are ghiocei,
În suflet este pur ca ei,
Adună-n buchețele anii grei

Ploaia

Ploaia a curs în neștire din cerul
Cel supărat pe lume, pentru al său păcat

Și ca un plânset de copil pe-obrazul
Pământului a curs și l-a spălat

De-ar ști omenirea cât datorează
Și ploii și vântului ce i-a scuturat

Toți pomii de ieri până azi
De frunzele moarte și i-a îmbrăcat

În haină curată ce-așteaptă
A primăverii mari sărbători
Când toate la viață se deșteaptă,
Pământu-i întreg plin de flori

Sper

Să-mi aducă bucurie
A florilor mireasmă vie
Și zbor sublim de fluturași,
Albinele și mieii pe imaș

Pădurea înverzită, cu susur de izvoare,
Natura s-o privesc când soarele răsare,
Stoluri de păsărele ce se întorc la noi
Din alte țări mai calde și apoi

Cu al lor tril ne-or încânta,
Și pân' la toamnă puii și-or învăța
Să zboare spre înaltul cer,
Vor dezlega al său mister

La fel și eu misterele încerc a dezlega
Și rosturile lumii-a învăța,
Dar până să dezleg al ei mister
Mă bucur de tot ce-i frumos și sper

Acrostih

Iarași venit-a primăvara
Cu-alaiul ei de toporași și ghiocei
Au invadat întreaga Terra,

Greul a trecut, iar pe câmpii sunt mielușei
Albi, negri, zburdă toți în voie,
Fără de griji, iar bucuria lor,
Tic-tac-ul sărbătorilor pascale,
Orologiul bate, și în cor
Ne bucurăm de viață, și pe cale
Ereditar, tradițiile-s prezent în viața lor

Sunt tristă-mi pare tare crudă tradiția care cere
Uciderea atâtor miei nevinovați,
Ne bucurăm totuși cu toții, părinți și frați,
Tatăl sacrificându-și Fiul Sfânt spre Înviere

Neclintiți

Viața ne lovește precum face marea
Cu valurile-i ce se lovesc de stânci,
Iar pescărușul țipă căutându-și hrana,
Zburând în cautarea ei atunci

Deci tari ca pietrele din maluri
Să fim, să rezistăm la orice vânt,
Și când veni vor învolburate valuri
Noi neclintiți vom fi și facem legământ

Că nu cedăm pe orice vreme
Și orice vremuri vor veni,
Până când nemurirea-o să ne cheme
Tot neclintiți vom dăinui

Sărutul

E o atracție, un sentiment
Ce ne dă ghes din subconștient...
Câteodată e dulce ca mierea,
În alte dăți... ca un presentiment

Ce prevestește o poveste
De dragoste ce va dura
O viață-ntreagă, pentru unii este
Liantul care-i va bucura

Tineri fiind visam la sărutarea
Ce-o să ne-aducă fericirea-n prag
Precum și soarele sărută marea
La răsărituri și-o mângâie cu drag

Pe valurile mării ce susură-n neștire
Doi tineri se plimbau pe-o barcă, timpul mut
Rămâne, amândoi puri fiind, din fire
Sparge-vor liniștea mării cu al lor sărut

Mai știi?

Mai știi, iubitul meu ce mi-ai promis?
Cu punct și virgulă, nimic nu ai omis
Mireasă a sufletului îmi vei fi
Și-n micul 119esent univers vom locui

Ne vom plimba în carul mare sau cel mic
Pe a Lacteei Cale și nimic
Nu ne va destrăma, amorul cast
Vreun Luceafăr nedorit sau, Ares cel nefast

Nimic din ce ai promis nu s-a-ntâmpat
Iar eu, privind la stele, în zori de zi te-am așteptat
Precum regina nopții, doamna Lună
Așteaptă și ultima stea, ca să apună

De-aș fi știut că nu întârzii mult
O viață întreagă te-aș fi așteptat, căci sunt
Dispusă pentru asemenea iubire
Să înfrunt întreaga omenire

Clipe

Măsuri de timp

De 120rese

De iubit

De a fi fericit

Șanse de oferit

Destinului neîmplinit

De a se fi înfăptuit

Fărâme continuie de 120resent

Eternității veșnic aliment

Timpul pierdut

Nimicul, ce l-am făcut
Sau neîmplinitul, împlinit
Mereu crezând că, avem timp
L-am amânat, la infinit

Trăim speranță, de a-l regăsi cândva
Și ... de a-l reinterpretă
Utilitate să îi acordăm
Cât mai intens, să îl fructificăm

Ca într-un fragment, cât mai scurt
Să facem tot ce n-am făcut
Să nu rămână nimic nerealizat
Din tot ce cândva, la vise de-mplinit, cu toții am bifat

Carmen Mihaela Coca – “Speranță”

O autobiografie de suflet în versuri

„Prea târziu să renunț” este o colecție remarcabilă de poezie, care ne conduce într-o odisee introspectivă a sufletului, explorând profund iubirea, credința și natura ca să menționez doar trei dintre temele abordate cu sensibilitate și muzicalitate în vers de poeta Ica Gaftone.

Volumul de poezie se desfășoară sub forma unei autobiografii lirice, în care poeta își dezvăluie trăirile interioare și contemplațiile la nivelul celor patru anotimpuri – primăvara, vara, toamna și iarna.

În primăvara acestei călătorii, poezia înflorește precum o floare care se deschide pentru a îmbrățișa lumina și căldura soarelui. „O poți purta în păr, la piept, sau cingătoare, / Mereu dă un plus de valoare,” (Ce-i o floare?)

Iată deci că este valorificată o credință ancestrală a poporului român, conform căreia o floare descântată purtată de cineva îi poate pune în evidență frumusețea interioară și exterioară dându-i încredere în sine.

Structurată în monorimă, poezia care deschide volumul are efectul unei incantații care atrage cititorul în paginile unei cărți pe care o citești și renaști în interior ca pasărea Phoenix.

Versurile vibrează de dragoste și speranță, evocând Dragobete și Mărțișor, sărbătorile românești ale iubirii și renașterii. „Miraculoasa întâmplare fericită de Dragobete, / Din boală face sănătate, / Și din nimic face de toate, / Parcă renaști pentru eternitate, / Iubire-i veșnică, fără de moarte, (Dragoste de Dragobete)

Printr-un fascinant joc de cuvinte, doamna Ica Gaftone ne aduce „Odor / În pridvor, / Drept mărtișor,” (Mărtișor).

Este vorba de un ghiocel care anunță momentul renașterii naturii.

Jocurile de cuvinte ilustrează dor de viață ce însoțește primăvara, care de multe ori vine la pachet cu fericirea. „Te pun la decontat / Și îți voi cere socoteală / Pentru nesocoteală / Și evident, / E un lucru cert / Când vei veni o să te cert / Pentru timpul când / Am plâns și oftat / Și să știi, fericire, / Proasto, / Că te-am așteptat! (Te-am așteptat)

Pe măsură ce anotimpurile trec și vara își face simțită prezența, poezia se transformă într-un cântec al dragostei eterne. „Suntem doi cavaleri ai dragostei eterne, / Iar spadă ni-e cuvântul ce sentimente cerne” (Cavalerii dragostei)

Yin și yang, simbolurile armoniei universale, se împletesc în versuri și își găsesc echilibrul în iubirea pe care poeta o celebrează. „Suntem un yin și-un yang, / Poli diferiți ce în direcții opuse merg, / Pe umeri n-avem niciun rang, / Dar ne atragem uneori, să facem un întreg” (Suntem doi poli opuși)

Poeziile despre sat și credința în Iisus pe cruce subliniază importanța rădăcinilor și a speranței în viața omului. „Ca Salva nu-i în lume / Comună mai frumoasă, / Cu oameni buni și harnici / Și răstigniri l-aproape fiecare casă...” (Vara în sătucul meu)

Toamna aduce cu sine nostalgia, amintirea trecutului și reflecțiile asupra vieții. „Îmi plouă în suflet astăzi toamna, / Și frunzele încep a rugini, / Eu doar mă plimb prin parcul nostru, / Pe-aleile acum pustii” (Melancolie de toamnă)

Poeta explorează teme precum binele și răul, războiul și fericirea, într-un amestec de sentimente și emoții contradictorii. „Doamne, oprește-l și nu mai lăsa, / Oameni nevinovați nu mai lua, / Poate că mulți dintre noi suntem uneori răi, / Dar toți suntem copiii tăi, / Ne iartă, Doamne, și fă bine, / Oprește războiul și fă pace-n lume!” (Doamne, fă pace în lume!)

Ploaia purificatoare și vântul speranței spală sufletul cititorului, pregătindu-l pentru introspecția oferită de iarna care se apropie. „Ploaia a curs în neștire din cerul / Cel supărat pe lume pentru-ale sale păcate, / Și ca un plâns de copil pe obrazul / Pământului a curs și le-a spălat,” (Ploaia)

Iarna, anotimpul culminant al acestei călătorii, este un prilej de contemplare și meditație asupra curățeniei sufletești și a dorului de nemurire. „E vremea viselor de împlinit, / În iarna ce-a trecut ne-am odihnit, / Am proiectat tot ce vom face-n viitor, Și pas cu pas acum purcedem spre realizarea lor” (Vise de împlinit)

Într-un sărut „Ce prevestește o poveste / De dragoste ce va dura” (Sărutul), poeta își ia rămas bun de la muza care a inspirat-o să scrie acest volum.

Cu siguranță, orice cititor își poate exprima recunoștința pentru această călătorie lirică alături de sinele poetic al doamnei Ica Gaftone. „Prea târziu să renunț” este o carte de poezie care se dovedește a fi o autobiografie a sufletului, în care poeta ne invită să explorăm frumusețea și complexitatea vieții prin intermediul versurilor sale.

Dr. psih. Adriana Crăciun, Brașov

Ica Gaftone nu renunță, și bine face

Întreaga poezie a doamnei Ica Gaftone este în fond o frumoasă poveste din lumea satului, a satului copilăriei, cu frumusețile lui, cu peisajele de neînlocuit cu lunca și imașul înverzite, cu apa care curge lin, domoală, cu malul ei cu pescari, cu sălcii plângătoare și arini, (SALCIA PLÂNGĂTOARE), un sat pe care-l vrea mereu în zi de sărbătoare, un sat de Duminică,(DUMINICĂ DE-AR FI), atunci când oamenii sunt mai buni și toată lumea pare a fi egală, fără diferențieri sociale, (UNII ȘI ALȚII), un sat al liniștii și-al păcii, pentru că războiul este aproape, în plină desfășurare, în Ucraina, aproape de Moldova și de țara noastră, (VREMURI), deoarece țara, pentru Ica Gaftone, este Salva, satul ei, satul în care s-a născut, a trăit, trăiește și cu siguranță va trăi, va suferi, se va bucura, (SĂTUCUL MEU), și se va frământa, cu lucruri simple, cu procurarea lemnului de foc și cu montatul cuierului pe perete, cu niște vecini care se cred superiori, cu tineri zgomotoși pe stradă, lucruri neplăcute, mai mult decât plăcute.

Dar ce să-i faci? N-ai ce-i face!

Asta este viața, așa cum e, și Ica Gaftone o trăiește din plin, acolo în Salva, satul ei natal, așa singură cum pare a fi, dar nu e singură, are o mulțime de prieteni virtuali care o susțin și o încurajează în tot ceea ce face.

Am aflat despre anumite probleme ale momentului prin mijloacele de socializare în masă. Ica Gaftone, având așadar un caracter sincer, deschis, în

singurătatea ei nu e singură, are o multime de prieteni, cum spuneam mai sus, care o sprijină și o sfătuiesc.

Un lucru este sigur. Ica Gaftone e o gospodină perfectă, o bucătăreasă desăvârșită (vezi rubricile ei cu produse culinare gătite, frecvente pe mijloacele de socializare), dar să revenim la problema noastră, este și un poet talentat și deosebit de inspirat.

Nu spun poetă sau poetesă, femininul, pentru că poezia în sine este de genul feminin, iar cel sau cea care o practică este poetul, genul masculin, dar în fond este un fel de ambigen.

Poet este și El și Ea.

Da, Ica Gaftone este un poet, iar cartea dânzei, **PREA DE VREME SĂ RENUNȚ**, Editura eCREATOR, Baia Mare, (2023), Colecția POESIS, este al doilea volum de versuri al autoarei, volum care apare la o distanță oarecum destul de mare, în timp, față de primul volum, sugerându-ne faptul că nu are de gând să renunțe la scris, așa după cum s-ar fi putut înțelege.

Din poemele cuprinse în prezentul volum emană atâta sinceritate, atâta adevăr artistic, încât este o plăcere să le lecturezi.

Ce-i o floare? Se întreabă autoarea. Tot ea este aceea care dă răspunsul, un răspuns la modul liric formulat: "O rază de soare, / Un dar de sărbătoare, / Alături de-o scrisoare, / De sentimente-nălțătoare, / Despre iubire vorbitoare, / În orice casă domnitoare, / Marilor dragosti premergătoare, / O poți purta în păr, la piept sau cingătoare, / Mereu dă un plus de valoare. / E-a roadelor vestitoare / Și-a naturii dirijoare" (CE-I O FLOARE).

Da. Ce-i o floare? Un nimic la prima vedere, ceva banal și frumos la privire, o întâlnești peste tot.

Dar folosirea ei, efectul ei vizualo - olfactiv - emoțional, este ceva mult mai mult.

Flăcăii satului o poartă la pălărie.

Fetele o poartă în păr, la piept sau cingătoare, și ea, floarea, mereu dă un plus de valoare pentru cel sau cea care o poartă, dar atenție, este și un simbol al naturii a tot "dirijoare" și al "roadelor vestitoare".

Ica Gaftone se apropie, aici, de simbolul metaforei vegetale, promulgat la noi de Mihai Beniuc.

Dar, mai mult. Floarea, ea, banala floare, care crește în grădină, cultivată sau spontan, în luncă, imaș sau pe marginea drumului, oriunde ar fi ea, floarea este un dar de sărbătoare, cu atât mai mult, dacă e însoțită de o scrisoare, o scrisoare de dragoste, din care emană sentimente înălțătoare despre o iubire generatoare de o dragoste grăitoare, în orice moment, loc, casă, premergătoare unei viitoare atmosfere de sărbătoare a sufletului.

Sigur că da. Simplitatea stilului său și sinceritatea desăvârșită a Icăi Gaftone impresionează aici, în această carte, prin niște poeme accesibile la prima lectură, simple în formă și-n conținut, dar atât de adânci și de complexe în imagini artistice de-a dreptul înălțătoare.

Pornind, așadar, de la o floare, o simplă și banală floare, din care țâșnesc o multitudine de sensuri, o multitudine de înțeleșuri, se perindă-n cartea Icăi Gaftone, PREA DE VREME SĂ RENUNȚ, anotimpurile cu sălcii plângătoare, și cu vântul care bate lin și încet, cu imașul înflorit și cu apa care curge

"lin, domoală", cu Sălăuța printre maluri, cu ploile care curg în neștire, spălând pământul, cu speranțele și bucuriile adiacente, cu așteptarea ființei iubite care nu mai vine (TE-AM AȘTEPTAT), cu iernile care "o să vină iară / (...) / Să-alumge-n dimineți / Alte o mie de tristeți" (O BUCURIE), vara cu "căldura cea plăcută" când "Grădinile-nfloresc, rodesc în toată țara" (VARA ÎN SĂTUCUL MEU), cu dragostea de Dragobete (DRAGOSTE DE DRAGOBETE) și așa mai departe, ajungându-se la sinele și ambientul ei, despre care, Ica Gaftone își face un veritabil autoportret liric care uimește prin sinceritatea degajată, în poemul ASTA SUNT.

"O fire mai rebelă sunt / Mai singuratică, ar zice unii, / Urmez principii de demult, / Nu sunt prietena minciunii, / Prefer în față să îți spun / Ce am de zis, nu pe la spate, / Te voi trata ca pe un frate... / Nu-mi plac acei ce cârcotesc / La colțuri sau în fața porții, / Și ultimele știri își șușotesc... / Cine se-soară sau mărită, / Cine-s morții... / (...) / Nu mi-a plăcut nici când să stau / Cu ei la porți, și să bârfesc, / Ba, dimpotrivă, mă urăsc... / (...) / Nu am crezut nicicând în gura lumii / Ci doar în mine și în Dumnezeu" (ASTA SUNT).

Da. Asta este Ica Gaftone, omul și poetul Ica Gaftone, un om care trăiește pe picioarele lui, un om stăpân pe sine, un caracter desăvârșit, pe undeva ieșit din contingent, motiv pentru care nu poate accepta și concepe modul de viață al vecinilor, care nu o înțeleg și care o etichetează, dar la urma urmei, în singurătatea-I de sine stătătoare și liber aleasă, întâlnim singurătatea poetului, așa - zisa dramă a

acestuia, dramă între ghilimele, care-n fond stă la baza creației sale.

Prin creațiile sale, Ica Gaftone este omniprezentă în natura înconjurătoare, în comunitatea satului, acolo-n casa ei din Salva, singură cu ea și cu mintea ei în care încap un univers de gânduri, o lume întreagă, imaginară sau închipuită, dar cu rădăcini din lumea reală, materială, o lume care o însoțește pretutindeni, făcând-o să nu fie singură.

Dar cum poți fi singură, atunci când talentul nativ este cu tine, este al tău și te ajută să contempli și să creezi o lume aparte, frumoasă, în zi de sărbătoare, o lume așa cum o vrei tu, mult mai bună decât lumea reală, o lume ideală?

Și aici, în acest proces, rolul de bază îi revine poeziei.

Numai prin ea se poate crea așa ceva, motiv pentru care poezia Icăi Gaftone ne farmecă prin simplitatea ei, prin sinceritatea desăvârșită, dar și prin frumusețea fără de margini, frumusețe ce răzbate din imaginile artistice create cu atâta nonșalanță.

Prof. Valentin Lupea

A dăruii din preaplinul sufletului

Menirea poetului pe această lume este aceea de a naște frumusețea, de a susține bunătatea, de a aduce visarea în sufletul oamenilor.

Dar, fără un pic de dragoste, nu se poate face nimic bun.

Atunci când dăruiești din preaplinul sufletului, tâmplele se liniștesc, ochii se bucură, sufletul se revarsă lin și împăcat. Succesiuni de fericiri te cuprind. Ai impresia că te-ai dezbrăcat de hainele grele și posace, ai aruncat din inimă „pietrele de moară”.

Nu mai ai apăsări în piept, nici zgomote vrăjmașe în tâmple.

Poezia adevărată îi transformă pe oameni. Le schimbă vibrația minții, le deschide sufletul, ei încep a fi altfel.

După ce a debutat cu volumul de versuri „Dorințe cu efect întârziat” la Editura „eCreator” Baia Mare, autoarea vine de această dată în întâmpinarea cititorilor cu un nou volum de poezie, cu titlu sugestiv, „Prea devreme să renunț”, apărut la aceeași editură maramureseană, în anul 2023.

Fără prea mari pretenții lirice, autoarea așterne gânduri pe foaia albă a hârtiei, punându-și sufletul pe tavă și îndemnând cititorul să o cunoască:

(O știți pe Ica?) „O știți cu toții pe Ica Gaftone/
Ce la a doua tinerețe vrea a fi vedetă,/ I-a cășunat să

se facă poetă,/ Nu știu de ce... poate că vremea a sosit...”

Întâlnim aici o ușoară formă de umor, dar o cutremurătoare realitate. Vă sună cunoscut ?

Scrisul ei vine ca o eliberare. Scoțând la iveală neîmpliniri, dureri, suferințe, dar și multe bucurii și speranțe. Vorbește despre puterea tămăduitoare a îmbrățișărilor: „Îmbrățișează Cerul cu privirea,/ Cu sufletul prietenii cei dragi,/ Nicicând să nu te pierzi cu firea / Și nici nu ezita vreun lucru să îl faci/ De-ți vine să-mbrățișezi copacii,/ Nimic în asta nu e rău.../ Să mângâi cu privirea florile sau brazii,/ Tot ce e pe pământ e dat de Dumnezeu...” (Îmbrățișează)

„O-mbrățișare e oricând binevenită,/ Nu te feri nicicând să o dăruiești,/ În acea zi tu fi vei fericit sau fericită,/ Îmbrățișând pe celălalt la rându-ți căldură primești...”

Adevărat!

Puterea îmbrățișării este uimitoare.

Îmbrățișările sunt pansamentul sufletului, ba chiar putem afirma că îmbrățișarea vindecă sufletul, trupul și mintea. Este, așadar, o formă de iubire.

Îmbrățișările pot fi oferite atât oamenilor cât și animalelor și pomilor. Da! Atunci când sufletul îți este mult prea greu și simți că nu poți merge mai departe, îmbrățișările oamenilor parcă nu mai sunt de ajuns.

Nimic nu e rău în a îmbrățișa copacii. Sau animalele.

Ica Gaftone se prezintă cititorilor într-un mod simplu, așa cum este în viața cea de toate zilele. Un suflet sensibil, aflat parcă într-o permanentă meditație.

Își caută propriul eu într-o lume prea crudă, plină de vanitate: (Urmează-ți destinul) „Nu vei putea să placi tuturor nicicând, / La fel cum nici tu poți să-i placi pe toți, / Urmează-ți calea ce ți-ai pus în gând, / Nu-ți pierde vremea în zadar cu idioții... / E dreptul tău să ai opinii / Și să încerci să fii corect, / Chiar dacă uneori pe tine unii / Te-or judeca și acuza pe nedrept...”

Când ne dăm voie să renunțăm la frici, prejudecăți, umilintă și tot felul de șabloane, ne descoperim puterea, curajul de a trăi și de a ne transforma în permanentă.

Frica de eșec ne ține doar pe loc, în aceeași paradigmă.

Când ne dăm voie să experimentăm, acceptăm și ideea "eșecului", dar nu rămânem acolo, ci ne bucurăm de experiență, învățăm și creștem.

Aici este adevărată luptă! A învăța și a crește.

Unii înțeleg lucrul acesta, alții, nu.

Ne vorbește despre adevăratele valori în viața noastră. Care sunt acestea? Ne întrebăm cu toții la un moment dat, nu-i așa?

La fel se întreabă și autoarea noastră: „Ce-i frumusețea, bogăția, doar o nonvaloare / Vremelnice adulată, dar sigur trecătoare, / Valoarea e-n cultură, muzică, știință și-n ale sale genii / Care în aste vremuri sunt niște Ifigenii...”, întrebându-se găsește salvarea în poezie... „Poetul, poezia nicicând nu vor muri, / Doar hoitul cel de carne târziu va putrezi, / Rămâne-va eternă opera sa în timp / Și-atunci când cu zeii dansa- vor în Olimp..., poezia, care rămâne eternă, trupul de carne va putrezi, dar sufletul poetului dăinuiește peste timp, în eternitate.

Ca orice om, iubește și urăște... (Iubesc și urăsc) „Iubesc frumosul din tot ce mă-nconjoară/ Și viul cel ce nu mă omoară,/ Culorile ce dau vieții sens/ Și florile cu-al lor miros intens/ Urăsc minciuna, răutatea gratuită, nedreptatea/ Și cerul fără stele... noaptea,/ Nici omul fără caracter nu îmi e drag,/ Ce-i negru-n cerul gurii, chiar de-i vecinul meu de peste gard,/ Omul fălos, măreț și egoist...”

Ne vorbește despre relația cu divinitatea: (Rugăciune) „M-ai plămădit din lut și praf de stele,/ Sculptatu-m-ai și dup-al tău chip,/ Suflat-ai cu al tău duh sfânt peste toate cele,/ Și în grădina-ți sfântă ca un fiu să mă-nfirip...” , recunoscând cu umilință ajutorul divinității... „Și totuși după ce m-ai pedepsit pe drept/ Când un necaz se-abate peste mine și te rog/ Ca un părinte iubitor m-ajuți mereu/ Când vezi că nu mai pot și îmi e greu/ Nu-ți cer să îmi iei orice greutate,/ Putere vreau de-a înfrunța/ Orice probleme ar veni în viața mea...” , înțelegând puterea rugăciunii.

La sfârșitul volumului autoarea ne mărturisește următoarele: (Harul meu) „/Cum dintr-o lampă veche, ponosită,/ Vestitul Aladin s-a pricopsit/ Cu duhul ce-mplinea dorințe,/ La fel eu harul poeziei am găsit/ Nu știu de eu pe el, sau el pe mine,/ Știu doar că uneori îmi vine/ Precum un susur de izvor/ Și-mi curge prin penelul ce-astâmpăra de dor...”

A avea , sau nu a avea „har”? Grea întrebare.

Las pe voi să răspundeți, dragi cititori.

După ce veți lectura volumul de față. Cu siguranță opiniile vor fi diverse. Dar, oare, nu asta este viața? O diversitate.

În acest timp în care, parcă, ne străduim tot mai mult să uităm cine suntem... să nu uităm a dăru.

Să învățăm a căuta poezia pretutindeni în jurul nostru, în natură, în dimineți, în oamenii de lângă noi.

Un scriitor cu har adevărat, scrie pentru a aduce bucurie lumii, scrie pentru a mângâia suflete, pentru a da dreptul fiecărui cititor la fericire, la visare.

A dăru din preaplinul sufletului.

Dragi poeți... oare, câți dintre noi vom reuși cu adevărat să facem lucrul acesta?

Dana Zen, Satu Mare

Carmen Mihaela Coca – “Interferențe”

Cuprins

Radiografii de suflet.....	5
Ce-i o floare?.....	9
Salcia plângătoare	10
Unii și alții.....	12
Nelămurire.....	14
Ploaia.....	15
Sper	16
Te-am așteptat	17
O bucurie	18
Timpul a sosit.....	19
Vara în sătucul meu.....	20
Duminică de-ar fi	22
Dragoste de Dragobete.....	23
Mărțișor	24
Vremuri	25
Sens unic	27
Doamne, fă pace în lume!	28
Ce-i fericirea?.....	30
Asta sunt.....	31
Mi-e trist.....	33
Când se lasă seara.....	34
Ghiocelul	35
Gând de seară	36

Speranțe.....	37
Ce-i poetul?	38
Dorința de nemurire	39
Noapte de august	41
Raze.....	42
Alianță.....	43
Sărută-mi	44
Dragă doamnă toamnă.....	45
Tristețe de toamnă.....	46
Chemarea străbunilor	47
Suflet de poet.....	48
Dă, Doamne, ploaie!	49
Ce-i poezia?.....	50
Floarea-de-coliț	51
Ce e iubirea?.....	53
De noapte bună.....	55
Din dor și din speranța de mai bine.....	56
Zâmbind	58
Vine toamna	59
Melancolie de toamnă	60
De Ziua Limbii Române.....	61
Început de drum.....	62
Cine sunt eu?.....	63
O știți pe Ica?	64
Împliniri târzii	65
Suntem doi poli opuși	66
Toamna mea.....	67
Început de drum.....	69
Iubire în... proverbe.....	70

Ce fac?.....	71
Suflet de poet.....	72
A fost iubire?.....	73
Acrostih	74
Toamna... ca o frumoasă doamnă	75
Neîncredere	76
Doruri	77
Actualitate	78
Urmează-ți destinul	79
Măicuța.....	80
Adevăratele valori	81
Bilanț contabil	82
Vulcanul	83
Vis și dorinți.....	84
Compliment.....	85
Descoperire	86
Act final, dar reversibil	87
Trecut-a toamna	88
Muză schimbătoare	90
Când vine muza.....	91
Cavalerii dragostei	92
Îngeri căzuți.....	93
Îmbrățișează	94
Dimineață.....	95
Iubesc și urăsc	96
Ploaie de iarnă	97
Rugăciune.....	98
Se-aude primăvara.....	99
Nerenunțare	100

Gând zburdalnic	102
Copilărie, dulce nostalgie.....	103
În fiecare dimineață.....	104
Vise de împlinit	106
Voiam să ating cerul.....	107
Unde ești, a mea muză?.....	108
Harul meu.....	109
Te-am așteptat	110
O bucurie.....	111
Timpul a sosit.....	112
Nelămurire.....	113
Ploaia.....	114
Sper	115
Acrostih	116
Neclintiți.....	117
Sărutul	118
Mai știi?.....	119
Clipe	120
Timpul pierdut.....	121
O autobiografie de suflet în versuri.....	123
Ica Gaftone nu renunță, și bine face.....	126
A dăruii din preaplinul sufletului	131
Cuprins	137